Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu kahdeksas jaosto)

15 päivänä lokakuuta 2020 *

Toimielimiä koskeva oikeus – Euroopan parlamentin jäsenen erityinen asema – Italian vaalipiireistä valitut Euroopan parlamentin jäsenet – Ufficio di Presidenza della Camera dei deputatin (edustajainhuoneen puhemiehistö, Italia) eläkkeistä antama päätös nro 14/2018 – Italian kansallisen parlamentin jäsenten eläkkeiden määrän muuttaminen – Euroopan parlamentin tekemä vastaava muutos tiettyjen Italiassa valittujen Euroopan parlamentin entisten jäsenten eläkkeiden määrään – Toimen antajan toimivalta – Perusteluvelvollisuus – Saavutetut oikeudet – Oikeusvarmuus – Perusteltu luottamus – Omaisuudensuoja – Oikeasuhteisuus – Yhdenvertainen kohtelu

Yhdistetyissä asioissa T-389/19–T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19–T-414/19, T-416/19–T-418/19, T-420/19–T-422/19, T-425/19–T-427/19, T-429/19–T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19–T-442/19, T-444/19–T-446/19, T-448/19, T-450/19–T-454/19, T-463/19 ja T-465/19,

Maria Teresa Coppo Gavazzi, kotipaikka Milano (Italia), ja muut kantajat, joiden nimet luetellaan liitteessä,[1] edustajanaan asianajaja M. Merola,

kantajina,

vastaan

Euroopan parlamentti, asiamiehinään S. Seyr ja S. Alves,

vastaajana,

joissa on kyse SEUT 263 artiklaan perustuvasta vaatimuksesta kumota 11.4.2019 päivätyt ilmoitukset sekä asian T-465/19 kantajan osalta 11.6.2019 päivätty ilmoitus, jotka parlamentti on laatinut kunkin kantajan osalta heidän eläkkeidensä määrän mukauttamisesta Ufficio di Presidenza della Camera dei deputatin päätöksen nro 14/2018 1.1.2019 tapahtuneen voimaantulon seurauksena,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kahdeksas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. Svenningsen sekä tuomarit R. Barents, C. Mac Eochaidh (esittelevä tuomari), T. Pynnä ja J. Laitenberger,

kirjaaja: johtava hallintovirkamies J. Palacio González,

ottaen huomioon asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa ja 7.7.2020 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

1 Luettelo muista kantajista on liitetty vain asianosaisille tiedoksi annettuun versioon.

tuomion

1 Kantajat, jotka ovat Italiassa valittuja Euroopan parlamentin entisiä jäseniä tai heidän oikeudenomistajiaan, vaativat unionin yleistä tuomioistuinta kumoamaan parlamentin päätökset, joilla heidän vanhuus- tai perhe-eläkkeensä laskentatapaa on mukautettu Italian tasavallan parlamentin alahuoneen jäsenten saamien eläkkeiden laskentatapaan ja joilla on mahdollisesti alennettu heidän vanhuus- tai perhe-eläkkeensä määrää.

I Asiaa koskevat oikeussäännöt

A Unionin oikeus

2 Euroopan parlamentin jäsenten kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen (jäljempänä kuluja ja korvauksia koskevat säännöt), sellaisina kuin ne olivat voimassa 14.7.2009 asti, liitteessä III (jäljempänä liite III) määrättiin muun muassa seuraavaa:

”1 artikla

1. Kaikilla Euroopan parlamentin jäsenillä on oikeus vanhuuseläkkeeseen.

2. Kaikille Euroopan parlamentin jäsenille tarkoitetun lopullisen yhteisön eläkejärjestelmän perustamiseen asti Euroopan unionin talousarviosta, parlamenttia koskevasta osastosta, maksetaan kyseisen jäsenen pyynnöstä tilapäistä eläkettä, jos kansallisessa järjestelmässä ei säädetä eläkkeestä tai jos säädetyn eläkkeen määrä ja/tai ehdot eivät ole samat kuin sen jäsenvaltion, jonka edustajaksi jäsen on valittu Euroopan parlamenttiin, kansallisen parlamentin jäsenen eläkkeen määrä ja/tai ehdot.

2 artikla

1. Tilapäisen eläkkeen määrä ja ehdot ovat samat kuin sen jäsenvaltion, jonka edustajaksi jäsen on valittu Euroopan parlamenttiin, kansallisen parlamentin alahuoneen jäsenen eläkkeen määrä ja ehdot.

2. Jäsenen, johon sovelletaan edellä 1 artiklan 2 kohtaa, on tähän järjestelmään liittyessään suoritettava Euroopan unionin talousarvioon maksu, jonka suuruus lasketaan siten, että hän maksaa yhteensä saman määrän kuin sen jäsenvaltion, josta hänet on valittu Euroopan parlamenttiin, kansallisen parlamentin alahuoneen jäsen maksaisi kansallisten määräysten mukaisesti.

3 artikla

1. Hakemukset tähän tilapäiseen eläkejärjestelmään liittymiseksi on tehtävä 12 kuukauden kuluessa jäsenen toimikauden alkamisesta.

Kyseisen määräajan päätyttyä eläkejärjestelmään liittyminen tulee voimaan hakemuksen vastaanottamiskuukauden ensimmäisestä päivästä alkaen.

2. Eläkkeen maksamista koskevat hakemukset on tehtävä kuuden kuukauden kuluessa eläkeoikeuden alkamisesta.

Kyseisen määräajan päätyttyä eläkkeen maksaminen alkaa hakemuksen vastaanottamiskuukauden ensimmäisestä päivästä alkaen.

_ _”

3 Euroopan parlamentin jäsenten asemaa koskevat säännöt vahvistettiin parlamentin jäsenten asemaa koskevien sääntöjen vahvistamisesta 28.9.2005 tehdyllä parlamentin päätöksellä 2005/684/EY, Euratom (EUVL 2005, L 262, s. 1; jäljempänä jäsenten asemaa koskevat säännöt), ja ne tulivat voimaan 14.7.2009 eli seitsemännen vaalikauden ensimmäisenä päivänä.

4 Jäsenten asemaa koskevien sääntöjen 25 artiklassa määrätään seuraavaa:

”1. Jäsenet, jotka olivat parlamentin jäseniä jo ennen sääntöjen voimaan tulemista ja valittiin uudelleen, voivat edustajanpalkkion, siirtymäkorvauksen ja eri eläkkeiden osalta valita edustajantoimensa koko kestoajaksi aikaisemman kansallisen järjestelmän.

2. Nämä maksut suoritetaan jäsenvaltion talousarviosta.

_ _”

5 Jäsenten asemaa koskevien sääntöjen 28 artiklassa määrätään seuraavaa:

”1. Eläkeoikeus, jonka jäsen on hankkinut kansallisten säännösten perusteella ennen näiden sääntöjen voimaantuloa, säilyy täysimääräisenä.

_ _”

6 Parlamentin puhemiehistö hyväksyi 19.5. ja 9.7.2008 tekemällään päätöksellä jäsenten asemaa koskevien sääntöjen soveltamisohjeet (EUVL 2009, C 159, s. 1; jäljempänä soveltamisohjeet).

7 Soveltamisohjeiden 49 artiklassa, joka koskee oikeutta vanhuuseläkkeeseen, määrätään seuraavaa:

”1. Jäsenellä, joka on hoitanut edustajantointaan vähintään yhden kokonaisen vuoden, on oikeus toimikauden päätyttyä elinaikaiseen vanhuuseläkkeeseen sitä kuukautta seuraavan kuukauden ensimmäisestä päivästä, jona jäsen täyttää 63 vuotta.

Entisten jäsenten tai heidän laillisten edustajiensa on toimitettava vanhuuseläkkeen maksamista koskeva hakemus kuuden kuukauden kuluessa oikeuden alkamisesta, ellei kyseessä ole ylivoimainen este. Tämän määräajan jälkeen vanhuuseläkkeen nauttiminen alkaa hakemuksen vastaanottamiskuukauden ensimmäisenä päivänä.

_ _”

8 Soveltamisohjeet tulivat 73 artiklansa nojalla voimaan samana päivänä kuin jäsenten asemaa koskevat säännöt eli 14.7.2009.

9 Soveltamisohjeiden 74 artiklassa täsmennetään, että kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen voimassaolo lakkaa jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulopäivänä, sanotun kuitenkaan rajoittamatta samojen soveltamisohjeiden IV osassa ja muun muassa niiden 75 artiklassa (jäljempänä 75 artikla) esitettyjä siirtymämääräyksiä.

10 Muun muassa vanhuuseläkettä koskevassa 75 artiklassa määrätään seuraavaa:

”1. Perhe-eläkkeen, työkyvyttömyyseläkkeen, huollettavana olevista lapsista myönnetyn työkyvyttömyyseläkkeen lisämäärän ja kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteen I, II ja III nojalla myönnetyn eläkkeen maksamista jatketaan mainittujen liitteiden mukaisesti henkilöille, jotka ovat saaneet kyseisiä etuuksia ennen jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulopäivää.

Jos työkyvyttömyyseläkettä saava entinen jäsen kuolee 14 päivän heinäkuuta 2009 jälkeen, hänen puolisolleen, hänen kanssaan muun vakiintuneen parisuhteen kuin avioliiton osapuolena olevalle henkilölle tai hänen huollettavanaan oleville lapsille maksetaan perhe-eläkettä jäsenten kulukorvaussääntöjen liitteessä I määrätyin ehdoin.

2. Ennen jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulopäivää edellä mainitun liitteen III nojalla saadut vanhuuseläkeoikeudet säilyvät. Tässä eläkejärjestelmässä eläkeoikeuksia saaneet henkilöt saavat eläkettä, joka lasketaan heidän edellä mainitun liitteen III nojalla saamiensa oikeuksien perusteella, jos he täyttävät asianomaisen jäsenvaltion kansallisessa lainsäädännössä vahvistetut asiaa koskevat edellytykset ja ovat esittäneet edellä mainitussa liitteessä III olevan 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun hakemuksen.”

11 Kyseinen 75 artikla on luettava yhdessä samojen soveltamisohjeiden johdanto-osan seitsemännen perustelukappaleen kanssa, jossa todetaan seuraavaa:

”Siirtymämääräyksissä on varmistettava, että henkilöt, jotka saavat tiettyjä kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen nojalla myönnettyjä etuuksia, saavat niitä myös mainittujen sääntöjen kumoamisen jälkeen [luottamuksensuojan] periaatteen mukaisesti. Ennen jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantuloa kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen nojalla saatujen eläkeoikeuksien säilyminen on turvattava. Lisäksi on otettava huomioon niihin jäseniin sovellettavat erityisjärjestelyt, jotka kuuluvat siirtymäkauden ajan edustajantoimen hoidon rahoitusjärjestelyjen osalta sen jäsenvaltion kansalliseen järjestelmään, josta heidät on valittu Euroopan parlamenttiin, jäsenten asemaa koskevien sääntöjen 25 artiklan tai 29 artiklan nojalla.”

B Italian oikeus

12 Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (edustajainhuoneen puhemiehistö, Italia) antoi 12.7.2018 päätöksen nro 14/2018 elinikäisten eläkkeiden ja pro rata -eläke-etuuksiin kohdistuvan elinikäisen eläkkeen osuuden sekä perhe-eläke-etuuksien määrien uudelleen vahvistamisesta 31.12.2011 mennessä edustajantoimessa kertyneiltä vuosilta (jäljempänä päätös nro 14/2018).

13 Päätöksen nro 14/2018 1 §:ssä määrätään seuraavaa:

”1. Suoraan ja perhe-eläkkeenä maksettavien elinikäisten eläkkeiden sekä suoraan ja perhe-eläkkeenä maksettaviin pro rata -eläke-etuuksiin kohdistuvan elinikäisen eläkkeen osuuden määrät, kun niitä koskevat oikeudet on saatu 31.12.2011 voimassa olleen säännöstön perusteella, lasketaan 1.1.2019 lukien tämän päätöksen mukaisten uusien ehtojen mukaisesti.

2. Edellisessä momentissa tarkoitettu uusi laskelma suoritetaan kertomalla eläkemaksun määrä muuntokertoimella, joka vastaa jäsenen ikää päivänä, jona hän sai oikeuden elinikäiseen eläkkeeseen tai pro rata -eläke-etuuteen.

3. Tähän päätökseen liitetyssä taulukossa 1 olevia muuntokertoimia on sovellettava.

4. Tämän päätöksen mukaisesti uudelleen laskettu suoraan ja perhe-eläkkeenä maksettavien elinikäisten eläkkeiden sekä suoraan ja perhe-eläkkeenä maksettaviin pro rata -eläke-etuuksiin kohdistuvan elinikäisen eläkkeen osuuden määrä ei saa missään tapauksessa ylittää edustajantoimen alkaessa voimassa olleessa asetuksessa kullekin parlamentin jäsenelle säädettyä suoraan tai perhe-eläkkeenä maksettavien elinikäisten eläkkeiden tai suoraan tai perhe-eläkkeenä maksettaviin pro rata -eläke-etuuksiin kohdistuvan elinikäisen eläkkeen osuuden määrää.

5. Tämän päätöksen mukaisesti uudelleen laskettu suoraan ja perhe-eläkkeenä maksettavien elinikäisten eläkkeiden sekä suoraan ja perhe-eläkkeenä maksettaviin pro rata -eläke-etuuksiin kohdistuvan elinikäisen eläkkeen osuuden määrä ei saa missään tapauksessa alittaa määrää, joka on laskettu kertomalla ainoastaan 17. vaalikaudella edustajantointa hoitaneen parlamentin jäsenen suorittamien eläkemaksujen määrä, joka on arvioitu uudelleen edellä 2 §:n mukaisesti, 31.12.2018 voimassa olevalla 65 vuoden ikää vastaavalla muuntokertoimella.

6. Jos tässä päätöksessä tarkoitetun uuden laskelman seurauksena suoraan ja perhe-eläkkeenä maksettavien elinikäisten eläkkeiden sekä suoraan ja perhe-eläkkeenä maksettaviin pro rata -eläke-etuuksiin kohdistuvan elinikäisen eläkkeen osuuden uusi määrä on yli 50 prosenttia pienempi kuin edustajantoimen alkaessa voimassa olleessa asetuksessa kullekin parlamentin jäsenelle säädetty suoraan tai perhe-eläkkeenä maksettavien elinikäisten eläkkeiden tai suoraan tai perhe-eläkkeenä maksettaviin pro rata -eläke-etuuksiin kohdistuvan elinikäisen eläkkeen osuuden määrä, edellä 5 momentin nojalla määritettävää vähimmäismäärää nostetaan puolella.

7. Puhemiehistö voi parlamentin jäsenistä muodostuvan kvestorikollegion ehdotuksesta nostaa korkeintaan 50 prosentilla tämän päätöksen nojalla uudelleen laskettujen suoraan ja perhe-eläkkeenä maksettavien elinikäisten eläkkeiden sekä suoraan ja perhe-eläkkeenä maksettaviin pro rata -eläke-etuuksiin kohdistuvan elinikäisen eläkkeen osuuden määrää niiden henkilöiden hyväksi, jotka esittävät sitä koskevan hakemuksen ja jotka täyttävät seuraavat edellytykset:

a) he eivät saa sosiaaliavun vuotuisen määrän ylittäviä muita vuosituloja, lukuun ottamatta pääasialliseksi asunnoksi tarkoitetusta kiinteistöstä mahdollisesti saatavia tuloja millä tahansa perusteella

b) heillä on välttämätöntä hoitoa edellyttävä vakava sairaus, josta on osoituksena julkisen terveydenhoitolaitoksen antamat asianmukaiset asiakirjat, tai terveysongelmia, jotka johtavat toimivaltaisten viranomaisten täydelliseksi katsomaan työkyvyttömyyteen.

8. Hakijan on esitettävä edellä 7 momentissa tarkoitettujen edellytysten täyttymisen osoittavat asiakirjat hakemuksen esittämisajankohtana ja sen jälkeen viimeistään kunkin vuoden joulukuun 31 päivänä.”

II Asian tausta

14 Kantajat, Maria Teresa Coppo Gavazzi ja muut luonnolliset henkilöt, joiden nimet luetellaan liitteessä, ovat joko Italiassa valittuja Euroopan parlamentin entisiä jäseniä tai Vanda Novatin, Mara Di Meon, Leda Frittellin, Mirella Musonin, Jitka Frantovan ja Ida Panusan tapauksissa asioissa T-397/19, T-409/19, T-414/19, T-426/19, T-427/19 ja T-453/19 tässä samassa jäsenvaltiossa valittujen Euroopan parlamentin entisten jäsenten eloonjääneitä puolisoita. Kukin heistä saa vanhuus- tai perhe-eläkettä.

15 Päätöksen nro 14/2018 sääntöjen mukaisesti tiettyjen Italian parlamentin entisten jäsenten (tai heidän eloonjääneiden puolisoidensa) eläkkeen määrää alennettiin 1.1.2019 alkaen.

16 Eräiden Italian kansallisen parlamentin jäsenten, joihin nämä alentamiset kohdistuvat, nostettua päätöksestä nro 14/2018 kanteen tämän kansallisen päätöksen laillisuus on parhaillaan Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputatin (edustajainhuoneen lainkäyttöneuvosto, Italia) tutkittava.

17 Parlamentti ilmoitti kantajille vuoden 2019 tammikuun eläkelaskelmaan lisäämällään kommentilla, että heidän eläkkeitään saatetaan tarkistaa päätöksen nro 14/2018 perusteella ja että tämä uusi laskelma voi mahdollisesti johtaa perusteettomasti maksettujen määrien takaisinperintään.

18 Parlamentin mukaan sen on sovellettava päätöstä nro 14/2018 ja siten laskettava uudelleen kantajien eläkkeiden määrä, kun otetaan huomioon liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohta, jonka mukaan ”tilapäisen [vanhuus]eläkkeen määrä ja ehdot ovat samat kuin sen jäsenvaltion, jonka edustajaksi jäsen on valittu Euroopan parlamenttiin, kansallisen parlamentin alahuoneen jäsenen eläkkeen määrä ja ehdot” (jäljempänä saman eläkkeen sääntö).

19 Parlamentti ilmoitti kantajille varainhoidon pääosaston jäsenten edustajanpalkkioiden ja sosiaalietuuksien yksikön päällikön päiväämättömällä ilmoituksella, joka liitettiin kantajien vuoden 2019 helmikuun eläkelaskelmaan, että sen oikeudellinen yksikkö oli 11.1.2019 antamallaan lausunnolla nro SJ-0836/18 vahvistanut päätöstä nro 14/2018 sovellettavan automaattisesti heidän tilanteeseensa (jäljempänä oikeudellisen yksikön lausunto). Tässä ilmoituksessa todettiin lisäksi, että saatuaan tarvittavat tiedot Camera dei deputatilta (edustajainhuone, Italia) parlamentti ilmoittaa kantajille heidän eläkkeidensä määrän uudesta vahvistamisesta ja perii mahdollisen erotuksen seuraavien 12 kuukauden kuluessa. Tässä ilmoituksessa kantajille kerrottiin, että heidän eläkkeidensä lopullisesta vahvistamisesta päätetään virallisella toimella, josta on mahdollista valittaa soveltamisohjeiden 72 artiklan perusteella tai josta voi nostaa kumoamiskanteen SEUT 263 artiklan perusteella.

20 Parlamentin varainhoidon pääosaston jäsenten edustajanpalkkioiden ja sosiaalietuuksien yksikön päällikkö ilmoitti 11.4.2019 päivätyillä ilmoituksilla (jäljempänä asian T-465/19 kantajan Luigi Andrea Florion osalta päätösluonnos) kantajille, että – kuten hän oli todennut vuoden 2019 helmikuun ilmoituksessaan – heidän eläkkeidensä määrää tullaan liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdan mukaisesti mukauttamaan niitä määriä vastaavasti, joilla päätöksen nro 14/2018 nojalla alennetaan edustajainhuoneen kansallisen parlamentin entisille jäsenille Italiassa maksamia vastaavia eläkkeitä. Kyseisissä ilmoituksissa täsmennettiin myös, että kantajien eläkkeiden määrää mukautetaan huhtikuusta 2019 lähtien (ja taannehtivasti 1.1.2019 alkaen) näiden kirjeiden liitteenä toimitettujen eläkkeiden uusien määrien vahvistamista koskevien luonnosten mukaisesti. Näissä samoissa ilmoituksissa kantajille asetettiin niiden vastaanottamisesta alkava 30 päivän määräaika huomautusten esittämiseen. Jollei huomautuksia esitetä, näiden ilmoitusten vaikutuksia pidetään lopullisina ja ne johtavat muun muassa perusteettomasti saatujen määrien takaisinperintään tammi–maaliskuulta 2019.

21 Asian T-465/19 kantajaa Floriota lukuun ottamatta yksikään kantajista ei esittänyt tällaisia huomautuksia, minkä vuoksi edellä 20 kohdassa tarkoitettujen ilmoitusten vaikutuksista tuli heidän osaltaan lopullisia.

22 Florio toimitti 14.5.2019 päivätyllä sähköpostiviestillä huomautuksensa parlamentin toimivaltaiselle yksikölle.

23 Parlamentin varainhoidon pääosaston jäsenten edustajanpalkkioiden ja sosiaalietuuksien yksikön päällikkö ilmoitti 11.6.2019 päivätyllä kirjeellä (jäljempänä lopullinen päätös), että Florion toimittamat huomautukset eivät sisältäneet seikkoja, joiden vuoksi olisi perusteltua tarkistaa parlamentin kantaa, sellaisena kuin se on ilmaistu päätösluonnoksessa. Tämän vuoksi eläkkeiden määrästä ja siitä seuraavan perusteettoman edun takaisinperintää koskevasta suunnitelmasta, sellaisina kuin ne on laskettu uudelleen ja ilmoitettu kyseisen päätösluonnoksen liitteenä, oli tullut lopullisia lopullisen päätöksen tiedoksiantopäivänä.

III Asian käsittelyn vaiheet ja asianosaisten vaatimukset

24 Kantajat nostivat käsiteltävänä olevat kanteet unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 27.6.2019 (asiat T-389/19–T-393/19), 28.6.2019 (asiat T-394/19, T-397/19, T-389/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19–T-414/19, T-416/19 ja T-417/19), 1.7.2019 (asiat T-435/19, T-436/19, T-438/19–T-442/19, T-444/19–T-446/19), 2.7.2019 (asiat T-421/19, T-422/19, T-425/19–T-427/19, T-429/19–T-432/19), 3.7.2019 (asiat T-418/19, T-420/19, T-448/19, T-450/19–T-453/19), 4.7.2019 (asiat T-454/19 ja T-463/19) ja 5.7.2019 (asia T-465/19) toimittamillaan kannekirjelmillä.

25 Parlamentti pyysi 10.7.2019 (asiat T-389/19–T-393/19, T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19–T-414/19, T-416/19 ja T-417/19) ja 18.7.2019 (asiat T-418/19, T-420/19–T-422/19, T-425/19–T-427/19, T-429/19–T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/18–T-442/19, T-444/19–T-446/19, T-448/19, T-450/19–T-454/19, T-463/19 ja T-465/19) asioiden yhdistämistä unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 68 artiklan 1 kohdan nojalla.

26 Parlamentti pyysi 19.7.2019 (asiat T-389/19–T-393/19, T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 ja T-410/19) ja 22.7.2019 (asiat T-411/19–T-414/19 ja T-416/19–T-418/19, T-420/19–T-422/19, T-425/19–T-427/19, T-429/19–T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/18–T-442/19, T-444/19–T-446/19, T-448/19, T-450/19–T-454/19, T-463/19 ja T-465/19) työjärjestyksen 69 artiklan c alakohdan nojalla asioiden käsittelyn lykkäämistä siihen asti, kunnes Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati on ottanut kantaa päätöksen nro 14/2018 pätevyyteen.

27 Parlamentti toimitti vastineet 11.9.2019 (asiat T-391/19 ja T-392/19), 12.9.2019 (asia T-389/19), 13.9.2019 (asia T-393/19), 16.9.2019 (asiat T-394/19, T-403/19, T-410/19, T-412/19 ja T-416/19), 17.9.2019 (asiat T-397/19, T-398/19, T-409/19 ja T-414/19), 18.9.2019 (asiat T-390/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-418/19, T-420/19–T-422/19, T-425/19, T-429/19–T-431/19, T-436/19 ja T-438/19), 19.9.2019 (asiat T-426/19, T-427/19, T-435/19, T-439/19, T-442/19, T-445/19 ja T-446/19), 20.9.2019 (asiat T-432/19, T-440/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-454/19 ja T-463/19), 23.9.2019 (asiat T-441/19, T-444/19, T-452/19 ja T-465/19) ja 24.9.2019 (asia T-453/19).

28 Unionin yleinen tuomioistuin kysyi 27.9.2019 (asiat T-389/19 ja T-390/19), 30.9.2019 (asiat T-391/19–T-394/19, T-397/19 ja T-398/19), 1.10.2019 (asiat T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19 ja T-409/19–T-411/19), 2.10.2019 (asiat T-412/19–T-414/19, T-416/19–T-418/19, T-420/19–T-422/19 ja T-430/19–T-432/19), 3.10.2019 (asiat T-425/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19–T-442/19, T-444/19–T-446/19, T-448/19 ja T-450/19–T-454/19) ja 4.10.2019 (asiat T-426/19, T-427/19, T-429/19, T-463/19 ja T-465/19) asianosaisilta mahdollisuudesta yksilöidä sen tuolloin käsiteltäviksi saatetuista 84 samankaltaisesta asiasta pienempi pilottitapausten määrä ja näin ollen lykätä muiden asioiden käsittelyä siihen asti, kunnes pilottitapauksiksi yksilöidyissä asioissa käsittelyn päätteeksi annettava ratkaisu on saanut lainvoiman. Unionin yleinen tuomioistuin pyysi lisäksi parlamenttia toimittamaan kuluja ja korvauksia koskevat säännöt kokonaisuudessaan.

29 Parlamentti vastasi 15.10.2019 (asia T-452/19), 18.10.2019 (asiat T-389/19, T-390/19, T-410/19–T-414/19, T-416/19, T-418/19, T-420/19 ja T-421/19), 22.10.2019 (asiat T-391/19–T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19, T-417/19, T-422/19 ja T-430/19–T-432/19), 24.10.2019 (asiat T-425/19–T-427/19, T-429/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19–T-442/19, T-444/19–T-446/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-453/19 ja T-454/19) ja 28.10.2019 (asiat T-463/19 ja T-465/19) unionin yleisen tuomioistuimen kysymykseen ja toimitti kuluja ja korvauksia koskevat säännöt kokonaisuudessaan.

30 Kantajat vastasivat 21.10.2019 unionin yleisen tuomioistuimen kysymykseen.

31 Unionin yleisen tuomioistuimen jaostojen kokoonpanon muutoksen seurauksena asiat siirrettiin kahdeksannen jaoston käsiteltäväksi 4.11.2019 (asiat T-389/19–T-394/19, T-397/19 ja T-398/19), 5.11.2019 (asiat T-403/19 ja T-404/19), 6.11.2019 (asiat T-406/19, T-407/19, T-409/19, T-414/19 ja T-416/19), 7.11.2019 (asiat T-410/19–T-412/19, T-417/19, T-418/19 ja T-420/19), 8.11.2019 (asiat T-413/19, T-421/19, T-422/19 ja T-425/19), 11.11.2019 (asiat T-426/19, T-427/19, T-429/19–T-431/19 ja T-452/19), 12.11.2019 (asiat T-432/19, T-435/19 ja T-436/19), 13.11.2019 (asiat T-438/19–T-442/19, T-444/19–T-446/19 ja T-448/19), 14.11.2019 (asiat T-450/19, T-451/19, T-453/19 ja T-454/19) ja 15.11.2019 (asiat T-463/19 ja T-465/19) tehdyillä päätöksillä.

32 Parlamentti ilmoitti 5. ja 28.11.2019 päivätyillä kirjeillä unionin yleiselle tuomioistuimelle asian T-435/19 kantajan Luigi Caligarisin kuolemasta. Tässä tilanteessa unionin yleinen tuomioistuin kysyi 2.12.2019 kantajan edustajalta, mihin toimenpiteisiin tämä aikoi ryhtyä menettelyn suhteen. Caligarisin edustaja ilmoitti 20.12.2019 unionin yleiselle tuomioistuimelle, että hänen leskensä, Paola Chiaramello, halusi jatkaa menettelyä. Chiaramellon edustaja ilmoitti 30.9.2020 unionin yleiselle tuomioistuimelle asiakkaansa kuolemasta. Chiaramellon edustaja ilmoitti 7.10.2020 unionin yleiselle tuomioistuimelle, että Chiaramellon perilliset Enrico Caligaris ja Valentina Caligaris halusivat jatkaa menettelyä.

33 Unionin yleinen tuomioistuin päätti 28.11.2019, ettei toinen kirjelmien vaihto ollut tarpeen.

34 Unionin yleinen tuomioistuin pyysi 3.12.2019 (asia T-389/19), 4.12.2019 (asiat T-390/19–T-394/19), 5.12.2019 (asiat T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19–T-412/19, T-418/19, T-420/19–T-422/19, T-425/19–T-427/19, T-429/19–T-432/19, T-435/19, T-436/19 ja T-438/19–T-441/19), 6.12.2019 (asiat T-413/19, T-414/19, T-416/19 ja T-417/19), 9.12.2019 (asiat T-442/19, T-444/19–T-446/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-454/19, T-463/19 ja T-465/19) ja 10.12.2019 (asiat T-452/19 ja T-453/19) kantajia ottamaan kantaa parlamentin esittämään asioiden käsittelyn lykkäämistä koskevaan pyyntöön.

35 Unionin yleinen tuomioistuin pyysi 3.12.2019 (asia T-389/19), 4.12.2019 (asiat T-390/19–T-394/19), 5.12.2019 (asiat T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19–T-412/19, T-418/19, T-420/19–T-422/19, T-425/19–T-427/19, T-429/19–T-432/19, T-435/19, T-436/19 ja T-438/19–T-441/19), 6.12.2019 (asiat T-413/19, T-414/19, T-416/19 ja T-417/19), 9.12.2019 (asiat T-442/19, T-444/19–T-446/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-454/19, T-463/19 ja T-465/19) ja 10.12.2019 (asiat T-452/19 ja T-453/19) asianosaisia ottamaan kantaa mahdollisuuteen yhdistää asiat T-389/19–T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19–T-418/19, T-420/19–T-422/19, T-425/19–T-427/19, T-429/19–T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19–T-442/19, T-444/19–T-446/19, T-448/19, T-450/19–T-454/19, T-463/19 ja T-465/19.

36 Parlamentti toimitti 16.12.2019 (asiat T-389/19–T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19 ja T-409/19–T-414/19, T-416/19 ja T-417/19), 17.12.2019 (asiat T-418/19, T-420/19–T-422/19, T-425/19–T-427/19, T-429/19–T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19–T-442/19, T-444/19 ja T-445/19) ja 19.12.2019 (asiat T-446/19, T-448/19, T-450/19–T-454/19, T-463/19 ja T-465/19) huomautuksensa yhdistämistä koskevasta ehdotuksesta.

37 Asian T-389/19 kantaja pyysi 18.12.2019 päivätyllä kirjeellä unionin yleistä tuomioistuinta tarkistamaan 28.11.2019 antamaansa päätöstä ja antamaan hänelle mahdollisuuden vastauskirjelmän toimittamiseen.

38 Kantajat asioiden T-409/19 ja T-446/19 kantajia lukuun ottamatta toimittivat 8.1.2020 huomautuksensa parlamentin esittämästä asioiden käsittelyn lykkäämistä koskevasta pyynnöstä.

39 Kantajat toimittivat 9.1.2020 huomautuksensa asioiden yhdistämistä koskevasta ehdotuksesta.

40 Kahdeksannen jaoston puheenjohtaja päätti 16.1.2020 (asiat T-389/19–T-393/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-410/19–T-414/19, T-418/19 ja T-420/19) ja 17.1.2020 (asiat T-394/19, T-409/19, T-416/19, T-417/19, T-421/19, T-422/19, T-425/19–T-427/19, T-429/19–T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19–T-442/19, T-444/19–T-446/19, T-448/19, T-450/19–T-454/19, T-463/19 ja T-465/19) olla lykkäämättä asioiden käsittelyä.

41 Unionin yleisen tuomioistuimen kahdeksannen jaoston puheenjohtaja päätti 21.1.2020 tekemällään päätöksellä yhdistää käsiteltävät asiat sekä asian T-415/19, Laroni v. parlamentti, asian käsittelyn kirjallista ja suullista vaihetta ja käsittelyn päätteeksi annettavaa ratkaisua varten työjärjestyksen 68 artiklan mukaisesti.

42 Unionin yleinen tuomioistuin pyysi 23.1.2020 parlamenttia toimittamaan kaikki 75 artiklan ja liitteen III valmisteluasiakirjat. Unionin yleinen tuomioistuin kysyi lisäksi parlamentilta sen palkkoja ja eläkkeitä koskevasta hallinnollisesta käytännöstä. Parlamentti vastasi kysymykseen ja toimitti pyydetyt valmisteluasiakirjat 11.2.2020.

43 Kantajat pyysivät 4.3.2020 työjärjestyksen 106 artiklan 2 kohdan nojalla istunnon pitämistä.

44 Kahdeksannen jaoston puheenjohtaja päätti 20.4.2020 antaa käsiteltävien asioiden käsittelylle etusijan työjärjestyksen 67 artiklan 2 kohdan nojalla.

45 Parlamentti ilmoitti 30.4.2020 päivätyllä kirjeellä unionin yleiselle tuomioistuimelle asian T-445/19 kantajan Giulietto Chiesan kuolemasta. Tässä tilanteessa unionin yleinen tuomioistuin kysyi 8.5.2020 kantajan edustajalta, mihin toimenpiteisiin tämä aikoi ryhtyä menettelyn suhteen. Chiesan edustaja ilmoitti 8.6.2020 unionin yleiselle tuomioistuimelle, että hänen leskensä, Fiammetta Cucurnia, halusi jatkaa menettelyä.

46 Unionin yleinen tuomioistuin pyysi 30.4.2020 asianosaisia ottamaan kantaa mahdollisuuteen yhdistää käsiteltävät asiat ja asia T-415/19, Laroni v. parlamentti, yhdistettyihin asioihin T-345/19, Santini v. parlamentti, T-346/19, Ceravolo v. parlamentti, T-364/19, Moretti v. parlamentti, T-365/19, Capraro v. parlamentti, T-366/19, Sboarina v. parlamentti, T-372/19, Cellai v. parlamentti, T-373/19, Gatti v. parlamentti, T-374/19, Wuhrer v. parlamentti, T-375/19, Pisoni v. parlamentti, ja T-385/19, Mazzone v. parlamentti, sekä asioihin T-519/19, Forte v. parlamentti, ja T-695/19, Falqui v. parlamentti, asian käsittelyn suullista vaihetta varten.

47 Unionin yleinen tuomioistuin päätti 15.5.2020 kahdeksannen jaoston ehdotuksesta siirtää asian työjärjestyksen 28 artiklan nojalla laajennetulle ratkaisukokoonpanolle.

48 Unionin yleinen tuomioistuin kysyi 19.5.2020 asianosaisilta käsiteltäviin asioihin liittyvistä eri seikoista.

49 Parlamentti toimitti 2.6.2020 ja kantajat toimittivat 3.6.2020 huomautuksensa edellä 46 kohdassa mainitusta ehdotuksesta yhdistää asiat käsittelyn suullista vaihetta varten.

50 Kahdeksannen jaoston puheenjohtaja päätti 5.6.2020 yhdistää käsiteltävät asiat ja asian T-415/19, Laroni v. parlamentti, yhdistettyihin asioihin T-345/19, Santini v. parlamentti, T-346/19, Ceravolo v. parlamentti, T-364/19, Moretti v. parlamentti, T-365/19, Capraro v. parlamentti, T-366/19, Sboarina v. parlamentti, T-372/19, Cellai v. parlamentti, T-373/19, Gatti v. parlamentti, T-374/19, Wuhrer v. parlamentti, T-375/19, Pisoni v. parlamentti, ja T-385/19, Mazzone v. parlamentti, sekä asioihin T-519/19, Forte v. parlamentti, ja T-695/19, Falqui v. parlamentti, asian käsittelyn suullista vaihetta varten.

51 Kantajat ja parlamentti vastasivat 17.6.2020 unionin yleisen tuomioistuimen 19.5.2020 esittämiin kysymyksiin.

52 Kantajat pyysivät unionin yleiseltä tuomioistuimelta 1.7.2020 päivätyllä kirjeellä, että heille varattaisiin suullisten lausumien esittämiseen pidempi aika. Unionin yleinen tuomioistuin hyväksyi tämän pyynnön osittain 3.7.2020.

53 Parlamentti ilmoitti 2.7.2020 päivätyllä kirjeellä unionin yleiselle tuomioistuimelle asian T-427/19 kantajan Frantovan kuolemasta. Myös Frantovan edustaja kertoi 13.7.2020 ja 5.8.2020 päivätyillä kirjeillä unionin yleiselle tuomioistuimelle asiakkaansa kuolemasta ja ilmoitti toimittavansa unionin yleiselle tuomioistuimelle kaikki tarvittavat tiedot perinnöstä ja toimenpiteistä menettelyn jatkamisen suhteen. Frantovan edustaja ilmoitti 16.9.2020 unionin yleiselle tuomioistuimelle, että kantajan perillinen, Daniela Concardia, halusi jatkaa menettelyä.

54 Asianosaisten lausumat ja vastaukset unionin yleisen tuomioistuimen kirjallisiin ja suullisiin kysymyksiin kuultiin 7.7.2020 pidetyssä istunnossa.

55 Kahdeksannen jaoston puheenjohtaja päätti asianosaisia kuultuaan 8.10.2020 tekemällään päätöksellä erottaa asian T-415/19, Laroni v. parlamentti, käsiteltäväksi muista asioista erikseen työjärjestyksen 68 artiklan 3 kohdan nojalla.

56 Kantajat asian T-465/19 kantajaa Floriota lukuun ottamatta vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin

– toteaa edellä 20 kohdassa mainitut 11.4.2019 laaditut ilmoitukset mitättömiksi tai kumoaa ne

– määrää parlamentin palauttamaan kaikki perusteettomasti pidätetyt määrät laillisine korkoineen, jotka lasketaan pidätyksestä lukien niiden maksamiseen asti, sekä velvoittaa parlamentin panemaan annettavan tuomion täytäntöön ja toteuttamaan kaikki tarvittavat aloitteet, toimet tai toimenpiteet, jotta eläke-etuus palautetaan välittömästi ja täysimääräisesti alkuperäiseen laajuuteensa

– velvoittaa parlamentin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

57 Florio vaatii asiassa T-465/19, että unionin yleinen tuomioistuin

– toteaa päätösluonnoksen sekä kaikki sitä valmistelevat, siihen liittyvät tai sen johdosta toteutetut toimet mitättömiksi tai kumoaa ne

– määrää parlamentin palauttamaan kaikki perusteettomasti pidätetyt määrät laillisine korkoineen, jotka lasketaan pidätyksestä lukien niiden maksamiseen asti, sekä velvoittaa parlamentin panemaan annettavan tuomion täytäntöön ja toteuttamaan kaikki tarvittavat aloitteet, toimet tai toimenpiteet, jotta eläke-etuus palautetaan välittömästi ja täysimääräisesti alkuperäiseen laajuuteensa

– velvoittaa parlamentin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

58 Parlamentti vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– jättää kanteet osittain tutkimatta ja hylkää ne osittain perusteettomina

– velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

IV Oikeudellinen arviointi

A Kanteiden kohde ja unionin yleisen tuomioistuimen toimivalta

59 Aluksi on tuotava esille, että kantajat ovat kannekirjelmässään nimenomaisesti todenneet, ettei heidän tarkoituksenaan ole riitauttaa päätöksen nro 14/2018 laillisuutta käsiteltävissä kanteissa.

60 Kantajien edustaja ilmoitti kuitenkin istunnossa viittaavansa yhdistettyjen asioiden Santini ym. v. parlamentti (T-345/19, T-346/19, T-364/19–T-366/19, T-372/19–T-375/19 ja T-385/19) kantajien asianajajan, Maurizio Panizin, suullisiin lausumiin.

61 Siltä osin kuin Paniz on suullisissa lausumissaan riitauttanut päätöksen nro 14/2018 pätevyyden ja esittänyt asian käsittelyn suullisessa vaiheessa todisteita tämän väitteensä tueksi, on palautettava mieleen unionin yleisen tuomioistuimen toimivallalle asetetut rajat SEUT 263 artiklaan perustuvan kanteen yhteydessä.

62 SEUT 263 artiklan mukaisesti unionin tuomioistuimilla ei ole toimivaltaa ratkaista kansallisen viranomaisen toteuttaman toimen laillisuutta (ks. vastaavasti määräys 28.2.2017, NF v. Eurooppa-neuvosto, T-192/16, EU:T:2017:128, 44 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

63 Kun otetaan huomioon tämä oikeuskäytäntö, päätöksen nro 14/2018 laillisuuden arviointi ei kuulu unionin yleisen tuomioistuimen toimivaltaan.

64 Unionin yleinen tuomioistuin toteaa lisäksi, että Panizin asian käsittelyn suullisessa vaiheessa esittämillä todisteilla, joihin hän viittasi istunnossa, ei ole vaikutusta käsiteltävien asioiden ratkaisuun. Paniz toimitti jäljennöksen 22.4.2020 tehdystä päätöksestä nro 2/2020, jolla Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati kumosi osittain päätöksen nro 14/2018 1 §:n 7 momentin. Tällä kumoamisella ei kuitenkaan ole vaikutusta tässä tapauksessa, sillä parlamentille ei ole esitetty pyyntöä soveltaa – eikä se näin ollen ole soveltanut – kantajiin samoja sääntöjä kuin päätöksen nro 14/2018 1 §:n 7 momenttiin sisältyy. Paniz toimitti myös jäljennöksen 25.6.2020 annetun Commissione contenziosa del senaton (senaatin valituslautakunta, Italia) tuomion tuomiolauselmasta. Kyseinen tuomio koskee kuitenkin Ufficio di Presidenza del Senaton (senaatin puhemiehistö, Italia) päätöstä nro 6/2018 eikä päätöstä nro 14/2018. On selvää, että liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdassa määrätyn mukaisesti parlamentti on soveltanut pelkästään samoja sääntöjä kuin päätökseen nro 14/2018 sisältyy. Unionin yleinen tuomioistuin toteaa vielä parlamentin vahvistaneen istunnossa, että jatkossa se soveltaa saman eläkkeen säännön mukaisesti kaikkia Italian oikeuden, muun muassa päätöksen nro 14/2008, muutoksia, jotka voivat seurata Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputatin vireillä olevista menettelyistä.

65 Vaikka SEUT 263 artiklan perusteella unionin yleinen tuomioistuin ei siis voi tutkia päätöksen nro 14/2018 pätevyyttä, sillä on sitä vastoin toimivalta tutkia parlamentin toimien laillisuus. Käsiteltävien kumoamiskanteiden yhteydessä unionin yleinen tuomioistuin voi siten tarkistaa, rikotaanko 75 artiklalla ja liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdalla, joissa vahvistetaan saman eläkkeen sääntö, unionin oikeuden ylemmäntasoisia oikeussääntöjä. Unionin yleinen tuomioistuin voi niin ikään tutkia, soveltaako parlamentti saman eläkkeen säännön nojalla päätöksen nro 14/2018 määräyksiä unionin oikeuden mukaisesti. Unionin yleisellä tuomioistuimella on myös toimivalta varmistaa, että edellä 20 kohdassa mainitut 11.4.2019 päivätyt ilmoitukset ja Florion osalta asiassa T-465/19 lopullinen päätös ovat unionin oikeuden mukaisia.

B Asiassa T-453/19, Panusa v. parlamentti, nostetun kanteen tutkittavaksi ottaminen

66 Parlamentti väitti istunnossa, että asiassa T-453/19, Panusa v. parlamentti, nostettua kannetta ei voida ottaa tutkittavaksi, koska kantajaa koskeva riidanalainen päätös ei ollut vaikuttanut tämän etuihin. Parlamentin mukaan tämä päätös ei nimittäin ole johtanut kantajan saaman eläkkeen määrän alenemiseen.

67 Panusa väitti, niin ikään istunnossa, että kaikesta huolimatta hänellä oli edelleen oikeussuojan tarve.

68 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön nostama kumoamiskanne voidaan tutkia vain siltä osin kuin kantajalla on intressi saada riidanalainen toimi kumotuksi. Tällainen intressi edellyttää, että riidanalaisen toimen kumoamisella voi itsessään olla oikeusvaikutuksia ja että kanne voi näin mahdollisesti tuloksellaan tuottaa kantajalle jotakin hyötyä (ks. tuomio 27.3.2019, Canadian Solar Emea ym. v. neuvosto, C-237/17 P, EU:C:2019:259, 75 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Oikeussuojan tarpeen on oltava jo syntynyt ja edelleen olemassa, ja sitä arvioidaan sen päivän osalta, jolloin kanne on nostettu. Sen on kuitenkin pysyttävä voimassa tuomioistuimen ratkaisun julistamiseen saakka uhalla, että lausunnon antaminen asiassa raukeaa (tuomio 7.6.2007, Wunenburger v. komissio, C-362/05 P, EU:C:2007:322, 42 kohta).

69 Tässä tapauksessa parlamentti on väittänyt – eikä tätä väitettä ole riitautettu –, ettei riidanalainen päätös ole johtanut kantajan saaman eläkkeen määrän alenemiseen.

70 Tämän vuoksi Panusaa koskevan riidanalaisen päätöksen kumoaminen ei voi itsessään tuottaa hänelle hyötyä. Kanne asiassa T-453/19, Panusa v. parlamentti, on näin ollen jätettävä tutkimatta.

C Aineelliset perusteet

71 Kantajat esittävät kumoamiskanteensa tueksi neljä kanneperustetta. Ensimmäinen kanneperuste koskee edellä 20 kohdassa mainittujen 11.4.2019 päivättyjen ilmoitusten ja lopullisen päätöksen (jäljempänä yhdessä riidanalaiset päätökset) antajan toimivallan puuttumista sekä perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä. Toinen kanneperuste koskee oikeusperustan puuttumista ja 75 artiklan virheellistä soveltamista. Kolmas kanneperuste koskee päätöksen nro 14/2018 luonnehdintaan liittyvää oikeudellista virhettä ja 75 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun ”lakia koskevan varauman” virheellistä soveltamista. Neljäs kanneperuste koskee oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteiden, suhteellisuusperiaatteen ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen sekä omaisuudensuojan loukkaamista.

72 Ennen näiden kanneperusteiden perusteltavuuden arvioimista unionin yleinen tuomioistuin pitää tarkoituksenmukaisena tutkia kantajien vaatimukset riidanalaisten päätösten mitättömäksi toteamisesta.

73 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin toimielinten toimia koskee pääsääntöisesti lainmukaisuusolettama, ja niillä on näin ollen oikeusvaikutuksia niin kauan kuin niitä ei ole kumottu tai peruutettu, vaikka niihin liittyisi sääntöjenvastaisuuksia (ks. tuomio 15.6.1994, komissio v. BASF ym., C-137/92 P, EU:C:1994:247, 48 kohta ja tuomio 9.12.2014, Lucchini v. komissio, T-91/10, EU:T:2014:1033, 70 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

74 Poikkeuksen tähän periaatteeseen muodostavat kuitenkin säädökset, joihin liittyvä sääntöjenvastaisuus on niin ilmeinen, ettei sitä voida mitenkään hyväksyä unionin oikeusjärjestyksessä, ja joilla ei voida katsoa olevan minkäänlaista, edes väliaikaista oikeusvaikutusta, ja niitä on siis pidettävä oikeudellisesti mitättöminä. Poikkeuksen tarkoituksena on säilyttää kahden sellaisen perustavanlaatuisen mutta joskus vastakkaisen vaatimuksen välinen tasapaino, jotka oikeusjärjestyksen on täytettävä – tällaisia vaatimuksia ovat oikeussuhteiden vakaus sekä legaliteettiperiaatteen kunnioittaminen (ks. tuomio 15.6.1994, komissio v. BASF ym., C-137/92 P, EU:C:1994:247, 49 kohta ja tuomio 9.12.2014, Lucchini v. komissio, T-91/10, EU:T:2014:1033, 71 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

75 Koska unionin toimielinten säädöksen mitättömäksi julistamisen seuraukset ovat vakavia, on selvää, että oikeusvarmuussyistä tällainen toteamus voidaan tehdä ainoastaan täysin poikkeuksellisissa tilanteissa (ks. tuomio 15.6.1994, komissio v. BASF ym., C-137/92 P, EU:C:1994:247, 50 kohta ja tuomio 9.12.2014, Lucchini v. komissio, T-91/10, EU:T:2014:1033, 72 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

76 On vielä todettava, että sääntöjenvastaisuudet, joiden perusteella unionin tuomioistuimet voivat katsoa toimen oikeudellisesti mitättömäksi, eivät eroa luonteensa vaan vakavuutensa ja ilmeisyytensä perusteella laittomuuksista, joiden toteaminen johtaa lähtökohtaisesti sellaisten toimien kumoamiseen, jotka ovat perustamissopimuksessa säädetyn laillisuusvalvonnan alaisia. Toimia, joihin sisältyvät sääntöjenvastaisuudet ovat selvästikin niin vakavia, että ne vaikuttavat niiden olennaisiin edellytyksiin, on pidettävä mitättöminä (ks. tuomio 9.9.2011, dm-drogerie markt v. SMHV – Distribuciones Mylar (dm), T-36/09, EU:T:2011:449, 86 kohta).

77 Kantajien mainitsemat sääntöjenvastaisuudet eivät ole niin ilmeisen vakavia, että riidanalaisia päätöksiä olisi pidettävä oikeudellisesti mitättöminä, ja tämä johtuu seuraavista syistä.

1. Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee riidanalaisten päätösten antajan toimivallan puuttumista ja perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä

78 Ensimmäinen kanneperuste jakautuu kahteen osaan. Ensimmäinen koskee riidanalaisten päätösten antajan toimivallan puuttumista. Toinen osa koskee perustelujen puuttumista.

a) Ensimmäisen kanneperusteen ensimmäinen osa, joka koskee riidanalaisten päätösten antajan toimivallan puuttumista

79 Kantajat esittävät ensimmäisen osan ensimmäisessä väitteessä, että parlamentin puhemiehistön, eikä parlamentin varainhoidon pääosaston jäsenten edustajanpalkkioiden ja sosiaalietuuksien yksikön päällikön, olisi pitänyt antaa riidanalaiset päätökset. Tämä ratkaisu oli kantajien mukaan välttämätön erityisesti, kun otetaan huomioon parlamentin työjärjestyksen, sellaisena kuin sitä sovellettiin tosiseikkojen tapahtuma-aikaan eli kahdeksannella vaalikaudella (jäljempänä työjärjestys), 11 a artiklan 6 kohta ja 25 artiklan 3 kohta. Kantajien mukaan näissä kahdessa määräyksessä parlamentin puhemiehistölle annetaan yleinen toimivalta parlamentin jäsenten taloudellisten oikeuksien osalta. Tästä syystä parlamentin puhemiehistö on antanut kuluja ja korvauksia koskevat säännöt. Toinen vahvistus tälle parlamentin puhemiehistön yleiselle toimivallalle saadaan soveltamisohjeiden johdanto-osan ensimmäisestä perustelukappaleesta, jossa täsmennetään, että ”jäsenten asemaa koskevien sääntöjen rahoitusnäkökohtien täytäntöönpano kuuluu täysin puhemiehistön toimivaltaan”. Kantajien mukaan parlamentin puhemiehistö ei ole koskaan ottanut kantaa heidän eläkeoikeuksiensa alentamiseen. Kun nämä seikat otetaan huomioon, kantajien eläkeoikeudet on laskenut uudelleen sellainen elin, jolla ei ole lainkaan toimivaltaa, eli parlamentin varainhoidon pääosaston jäsenten edustajanpalkkioiden ja sosiaalietuuksien yksikön päällikkö, minkä vuoksi riidanalaiset päätökset ovat lainvastaisia.

80 Kantajat esittävät toisessa väitteessään, että riidanalaiset päätökset ovat lainvastaisia myös siinä mielessä, että – toisin kuin työjärjestyksen 28 artiklassa määrätään – kvestorikollegio ei ole arvioinut tai analysoinut niitä. Kantajat väittävät tältä osin, että parlamentti ei ole voinut tyytyä soveltamaan päätöstä nro 14/2018 ja että sen olisi välttämättä pitänyt toteuttaa lisätoimenpiteitä laskeakseen eläkeoikeuksien uuden määrän. Kantajien mukaan tätä päätöksen nro 14/2018 täytäntöönpanossa tehtyä mukautusta unionin tasolla olisi pitänyt arvioida sisäisesti parlamentin jäsenten oikeuksien osalta toimivaltaisten elinten kuulemisen perusteella eikä siihen olisi pitänyt valtuuttaa parlamentin yksikköä.

81 Parlamentti vaatii, että ensimmäisen kanneperusteen ensimmäinen osa hylätään perusteettomana.

82 Siltä osin kuin kyse on ensimmäisestä väitteestä, asianosaiset ovat yhtä mieltä siitä, että työjärjestyksen 25 artiklan 3 kohdan mukaan parlamentin puhemiehistö ratkaisee parlamentin pääsihteerin tai poliittisen ryhmän ehdotuksesta parlamentin jäseniä koskevat taloudelliset, organisatoriset ja hallinnolliset kysymykset. Parlamentti katsoo kuitenkin, että tässä määräyksessä rajoitetaan puhemiehistön toiminta yleisten ja abstraktien sääntöjen antamiseen eikä yksittäistapausta koskevien päätösten antamiseen. Kantajat katsovat sitä vastoin, että vaikka riidanalaiset päätökset ovat yksittäistapausta koskevia toimia, ne olisi pitänyt antaa kyseisen 25 artiklan 3 kohdan perusteella.

83 Tältä osin vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että työjärjestyksen 25 artiklan 3 kohdassa annetaan parlamentin puhemiehistölle yleinen toimivalta muun muassa jäseniä koskevien taloudellisten kysymysten osalta. Tämä määräys on siten perusta, jonka nojalla puhemiehistö voi antaa parlamentin pääsihteerin tai poliittisen ryhmän ehdotuksesta kyseisiä kysymyksiä koskevan säännöstön (ks. vastaavasti tuomio 18.10.2011, Purvis v. parlamentti, T-439/09, EU:T:2011:600, 64 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

84 Oikeuskäytännössä on myös jo katsottu, että parlamentin puhemiehistön antamien soveltamisohjeiden tarkoituksena on erityisesti niiden johdanto-osan kolmannesta perustelukappaleesta ilmenevällä tavalla korvata parlamentin jäsenten kuluja ja korvauksia koskevat säännöt. Soveltamisohjeissa säännellään siten työjärjestyksen 25 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja parlamentin jäseniä koskevia taloudellisia kysymyksiä (tuomio 29.11.2017, Montel v. parlamentti, T-634/16, ei julkaistu, EU:T:2017:848, 50 ja 51 kohta).

85 Vaikka parlamentin puhemiehistöllä on siis toimivalta antaa yleisiä ja abstrakteja sääntöjä työjärjestyksen 25 artiklan 3 kohdan nojalla ja samankaltaisin perustein työjärjestyksen 11 a artiklan 6 kohdan nojalla, tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, että se olisi myös toimivaltainen antamaan yksittäistapausta koskevia päätöksiä parlamentin jäseniä koskevista taloudellisista kysymyksistä.

86 Parlamentin hallinto voi sitä vastoin työjärjestyksen 25 artiklan 3 kohtaa rikkomatta käyttää tällaista toimivaltaa siltä osin kuin tämän toimielimen puhemiehistö on vahvistanut sen käyttöä koskevat rajat ja yksityiskohtaiset säännöt (ks. vastaavasti määräys 6.9.2018, Bilde v. parlamentti, C-67/18 P, ei julkaistu, EU:C:2018:692, 36 ja 37 kohta).

87 Lisäksi tästä parlamentin puhemiehistön ja tämän toimielimen hallinnon välisestä toimivallan jaosta oikeuskäytännössä on jo todettu erityisesti, että yksittäistapausta koskeva päätös, jolla vahvistetaan parlamentin jäsenten eläkeoikeudet, ei ole ainoastaan sidotun toimivallan perusteella tehty päätös, koska tällä hallinnolla ei ole mitään harkintavaltaa eläkeoikeuksien määrittämisessä, vaan se on luonteeltaan pelkästään ilmoitus näiden oikeuksien sisällöstä (ks. vastaavasti tuomio 18.10.2011, Purvis v. parlamentti, T-439/09, EU:T:2011:600, 38 kohta).

88 Mikään ei näin ollen estä parlamenttia antamasta hallinnolleen toimivaltaa antaa yksittäistapausta koskevia päätöksiä muun muassa eläkeoikeuksien ja eläkkeiden määrän vahvistamisen osalta. On kuitenkin tarkistettava, oliko parlamentin varainhoidon pääosaston jäsenten edustajanpalkkioiden ja sosiaalietuuksien yksikön päälliköllä tässä tapauksessa tällainen toimivalta.

89 Tältä osin unionin yleiseen talousarvioon sovellettavista varainhoitosäännöistä, asetusten (EU) N:o 1296/2013, (EU) N:o 1301/2013, (EU) N:o 1303/2013, (EU) N:o 1304/2013, (EU) N:o 1309/2013, (EU) N:o 1316/2013, (EU) N:o 223/2014, (EU) N:o 283/2014 ja päätöksen N:o 541/2014/EU muuttamisesta sekä asetuksen (EU, Euratom) N:o 966/2012 kumoamisesta 18.7.2018 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU, Euratom) 2018/1046 (EUVL 2018, L 193, s. 1) 73 artiklan 3 kohdassa säädetään, että kukin unionin toimielin valtuuttaa työjärjestyksessään määrättyjä edellytyksiä noudattaen asianmukaisen henkilöstötason henkilöstöä tulojen ja menojen hyväksyjän tehtäviin. Toimielin määrittää sisäisissä hallintoa koskevissa säännöissään henkilöstön, jonka se valtuuttaa näihin tehtäviin, siirrettyjen valtuuksien laajuuden sekä sen, voivatko valtuutetut henkilöt siirtää valtuutusta edelleen.

90 Parlamentti ilmoitti unionin yleisen tuomioistuimen kirjalliseen kysymykseen antamassaan vastauksessa, jonka tueksi se esitti todisteita, että tämän toimielimen varainhoidon pääosaston jäsenten edustajanpalkkioiden ja sosiaalietuuksien yksikön päällikkö oli 23.11.2018 annetulla parlamentin varainhoidosta vastaavan pääjohtajan päätöksellä FINS/2019-01 nimetty edelleenvaltuutetuksi tulojen ja menojen hyväksyjäksi kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä III tarkoitettuja vanhuuseläkkeitä koskevan budjettikohdan 1030 osalta. Asetuksen 2018/1046 73 artiklan 3 kohdan mukaisesti päätöksessä FINS/2019-01 todetaan nimenomaisesti, että tämän edelleenvaltuutuksen perusteella parlamentin varainhoidon pääosaston jäsenten edustajanpalkkioiden ja sosiaalietuuksien yksikön päälliköllä on toimivalta muun muassa tehdä oikeudellisia sitoumuksia ja talousarviositoumuksia, vahvistaa menoja ja hyväksyä niitä maksettavaksi mutta myös laatia saamisennusteita, vahvistaa perittäviä saamisia ja antaa perintämääräyksiä.

91 Lisäksi on selvää, että parlamentin varainhoidon pääosaston jäsenten edustajanpalkkioiden ja sosiaalietuuksien yksikön päällikkö ei ole muuttanut soveltamisohjeissa sekä kuluja ja korvauksia koskevissa säännöissä vahvistettuja sääntöjä, sellaisina kuin tämän toimielimen puhemiehistö on ne antanut, vaan hän on ainoastaan pannut ne täytäntöön. Kysymystä siitä, onko hän tässä tapauksessa noudattanut näiden kahden säännöstön määräyksiä, arvioidaan jäljempänä muiden kanneperusteiden yhteydessä.

92 Toisin kuin kantajat väittävät, parlamentin varainhoidon pääosaston jäsenten edustajanpalkkioiden ja sosiaalietuuksien yksikön päällikkö oli siis toimivaltainen antamaan riidanalaiset päätökset.

93 Toisen väitteen osalta on hylättävä perusteettomana kantajien argumentti, jonka mukaan ennen riidanalaisten päätösten antamista olisi pitänyt kuulla kvestoreita.

94 Kuten kantajat perustellusti huomauttavat, työjärjestyksen 28 artiklassa määrätään, että ”kvestorien tehtäviin kuuluvat jäseniä suoraan koskevat hallinnolliset ja taloudelliset kysymykset puhemiehistön määräämien ohjeiden mukaisesti sekä muut heille uskotut tehtävät”. Tämä määräys on kuitenkin luettava työjärjestyksen 25 artiklan 8 kohdan valossa, jossa täsmennetään, että ”puhemiehistö antaa ohjeet kvestoreille ja voi pyytää heitä hoitamaan tiettyjä tehtäviä”.

95 Kantajien kirjelmistä ei ilmene, että parlamentin puhemiehistö olisi työjärjestyksen 25 artiklan 8 kohdassa ja 28 artiklassa tarkoitetulla tavalla antanut ohjeita tai määritellyt erityisiä tehtäviä, jotka olisivat velvoittaneet kuulemaan kvestoreita ennen riidanalaisten päätösten antamista tai yleisemmin kvestorit antamaan riidanalaiset päätökset, jotka kuitenkin ovat yksittäistapausta koskevia päätöksiä. Parlamenttia ei siten voida kritisoida siitä, ettei se ole kuullut kvestoreita, kun yhdessäkään määräyksessä ei sitä tällaisessa tilanteessa edellytetty.

96 Kantajat kritisoivat parlamenttia vielä siitä, että se on soveltanut päätöstä nro 14/2018 ja samalla mukauttanut sitä ottaakseen huomioon kunkin kantajan henkilökohtaisen tilanteen eläkkeiden uuden määrän laskemista varten. Tällaista päätöksen nro 14/2018 mukautusta olisi pitänyt arvioida sisäisesti kuulemalla parlamentin jäsenten oikeuksien osalta toimivaltaisia elimiä, eikä siihen olisi pitänyt valtuuttaa parlamentin yksikköä.

97 Vaikka oletettaisiinkin, että parlamentti on mukauttanut päätöstä nro 14/2018, mitä tarkastellaan jäljempänä muiden kanneperusteiden yhteydessä, joka tapauksessa riittää, kun muistetaan edellä 90–95 kohdassa todetulla tavalla, että parlamentin varainhoidon pääosaston jäsenten edustajanpalkkioiden ja sosiaalietuuksien yksikön päällikkö oli toimivaltainen antamaan riidanalaiset päätökset ja ettei minkäänlaista velvollisuutta kuulla etukäteen kvestorikollegiota ollut asetettu.

98 Ensimmäisen kanneperusteen ensimmäinen osa on näin ollen hylättävä perusteettomana.

b) Ensimmäisen kanneperusteen toinen osa, joka koskee perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä

99 Toisessa osassa kantajat väittävät, että riidanalaisia päätöksiä ei ole perusteltu siltä osin kuin parlamentti tyytyy toteamaan, että päätöstä nro 14/2018 sovelletaan automaattisesti unionin tasolla, esittämättä selkeästi tähän johtopäätökseen johtanutta päättelyä ja tukeutumalla virheellisesti 75 artiklaan. Lisäksi parlamentti on laiminlyönyt perusteluvelvollisuutensa, koska näiden päätösten antamista ei ole edeltänyt perusteellista sisäistä analyysiä eikä myöskään parlamentin puhemiehistön tai kvestorien suorittamaa arviointia. Lisäksi kantajat väittävät, että nämä samat päätökset näyttävät perustuvan oikeudellisen yksikön lausuntoon. Tätä lausuntoa ei kuitenkaan ole lainattu riidanalaisissa päätöksissä tai liitetty niihin. Kantajat kritisoivat parlamenttia vielä siitä, että se ei ole analysoinut, missä määrin vähemmän suotuisan eläkejärjestelmän taannehtiva soveltaminen voisi olla yhteensopivaa unionin oikeuden kanssa, ja siitä, että se on tyytynyt toteamaan, ettei se ole

toimivaltainen tutkimaan päätöksen nro 14/2018 pätevyyttä. Parlamentti on siten jättänyt noudattamatta sekä SEUT 296 artiklaa että Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 41 artiklan 2 kohdan c alakohtaa.

100 Parlamentti vaatii, että ensimmäisen kanneperusteen toinen osa hylätään perusteettomana.

101 Tältä osin on huomattava, että SEUT 296 artiklan toisessa kohdassa ja perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan c alakohdassa edellytettyjen perustelujen pitää olla kyseessä olevan toimenpiteen luonteen mukaisia ja niistä pitää selkeästi ja yksiselitteisesti ilmetä toimenpiteen tehneen unionin toimielimen päättely siten, että niille, joita toimenpide koskee, selviävät sen syyt ja että toimivaltainen tuomioistuin voi valvoa toimenpiteen laillisuutta. Perusteluissa ei tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevia yksityiskohtia, koska tutkittaessa sitä, täyttävätkö toimenpiteen perustelut SEUT 296 artiklan toisen kohdan vaatimukset, on otettava huomioon päätöksen sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt (ks. vastaavasti tuomio 17.3.2011, AJD Tuna, C-221/09, EU:C:2011:153, 58 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Erityisesti yksittäistapauksia koskevien päätösten osalta tällaisten päätösten perustelemista koskevan velvollisuuden tarkoitus on paitsi antaa toimivaltaiselle tuomioistuimelle mahdollisuus tutkia päätöksen laillisuus myös antaa niille, joita päätös koskee, riittävät tiedot sen arvioimiseksi, onko päätös mahdollisesti virheellinen siten, että sen pätevyys voidaan riitauttaa (ks. tuomio 10.11.2017, Icap ym. v. komissio, T-180/15, EU:T:2017:795, 287 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

102 Tässä tapauksessa on tarkistettava, onko riidanalaiset päätökset, lukuun ottamatta Floriota koskevaa päätöstä, jonka laillisuutta tarkastellaan jäljempänä 108 ja 109 kohdassa, perusteltu pätevästi edellä 101 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla.

103 Unionin yleinen tuomioistuin toteaa tältä osin, että riidanalaisten päätösten ensimmäisessä kohdassa muistutetaan, että edustajainhuoneen puhemiehistö on antanut päätöksen nro 14/2018, jonka mukaan eläkkeiden määrää alennetaan 1.1.2019 lukien 31.12.2011 mennessä edustajantoimessa kertyneiltä vuosilta.

104 Riidanalaisten päätösten toisessa kohdassa viitataan 75 artiklaan mutta myös liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohtaan, jonka mukaan tilapäisen eläkkeen määrän ja ehtojen on oltava samat kuin sen jäsenvaltion, jonka edustajaksi jäsen on valittu Euroopan parlamenttiin, kansallisen parlamentin alahuoneen jäsenen eläkkeen määrä ja ehdot. Riidanalaisissa päätöksissä mainitaan siis nimenomaisesti niiden oikeusperusta.

105 Riidanalaisten päätösten kolmannessa kohdassa täsmennetään, että kun otetaan huomioon päätöksen nro 14/2018 ja edellä 104 kohdassa mainittujen määräysten antaminen, kantajien eläkkeiden määrä pitäisi vastaavasti mukauttaa vastaamaan edustajainhuoneen jäsenilleen maksamien eläkkeiden määrää. Tältä osin riidanalaisissa päätöksissä viitataan parlamentin varainhoidon pääosaston jäsenten edustajanpalkkioiden ja sosiaalietuuksien yksikön päällikön ilmoitukseen, sellaisena kuin se on liitetty kantajien helmikuun 2019 eläkelaskemiin, jonka mukaan hän ilmoittaa kantajille heidän eläkkeensä määrän uudesta vahvistamisesta ja perii mahdollisen erotuksen seuraavien 12 kuukauden kuluessa.

106 Riidanalaisten päätösten neljännessä ja viidennessä kohdassa kantajille ilmoitetaan, että heidän eläkkeensä määrä lasketaan huhtikuusta 2019 alkaen näiden päätöksiin liitettyjen eläkkeiden uusien määrien vahvistamista koskevien luonnosten mukaisesti. Siinä ilmoitetaan tammi–maaliskuulta 2019 perusteettomasti saadut määrät ja täsmennetään, miten parlamentti aikoo periä ne takaisin.

107 Riidanalaisten päätösten kuudennessa, seitsemännessä ja kahdeksannessa kohdassa kantajille ilmoitetaan mahdollisuudesta esittää huomautuksensa 30 päivän kuluessa. Lisäksi niissä täsmennetään, että jollei huomautuksia esitetä tässä määräajassa, riidanalaisista päätöksistä tulee lopullisia ja että

tällöin niistä voidaan nostaa kumoamiskanne unionin yleisessä tuomioistuimessa SEUT 263 artiklan perusteella. Niissä mainitaan vielä mahdollisuus valittaa kirjallisesti parlamentin pääsihteerille soveltamisohjeiden 72 artiklan 1 kohdan perusteella.

108 Siltä osin kuin kyse on erityisesti Floriosta asiassa T-465/19, unionin yleinen tuomioistuin tuo esille, että lopullisessa päätöksessä tyydytään toteamaan ensinnäkin, että parlamentti ei ole toimivaltainen riitauttamaan päätöksen nro 14/2018 pätevyyttä, toiseksi, että oikeudellisen yksikön lausunto on tämän toimielimen internetsivustolla yleisön saatavilla oleva asiakirja, ja kolmanneksi, että Florion 14.5.2019 toimittamat huomautukset eivät sisällä seikkoja, joiden vuoksi olisi perusteltua tarkistaa päätösluonnoksessa esitettyä kantaa. Näin ollen täsmennetään, että hänen vanhuuseläkkeensä määrästä ja siitä seuraavasta takaisinperintäsuunnitelmasta, sellaisina kuin ne on laskettu uudelleen ja ilmoitettu kyseisen päätösluonnoksen liitteessä, on tullut lopullisia lopullisen päätöksen tiedoksiantopäivänä. Lopullisessa päätöksessä mainitaan mahdollisuus nostaa siitä kumoamiskanne SEUT 263 artiklan perusteella, muistutetaan mahdollisuudesta tehdä kantelu Euroopan oikeusasiamiehelle SEUT 228 artiklan nojalla, jos Florio katsoo ilmenneen hallinnollisen epäkohdan kohdistuneen itseensä, ja ilmoitetaan, että parlamentin pääsihteerille voi tehdä kirjallisen valituksen soveltamisohjeiden 72 artiklan 1 kohdan perusteella.

109 Vaikka pitää paikkansa, ettei lopullista päätöstä ole juurikaan perusteltu, perusteluvelvollisuuden noudattamisen tutkiminen ei voi rajoittua pelkästään tähän asiakirjaan. Edellä 101 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti tässä tutkinnassa on otettava huomioon myös tosiasiallinen ja oikeudellinen asiayhteys, jossa lopullinen päätös on annettu. Tällä toimintatavalla on sitäkin suurempi merkitys, kun lopullisessa päätöksessä viitataan nimenomaisesti päätösluonnokseen ja kun Florio viittaa kannekirjelmässään erotuksetta tähän päätösluonnokseen ja lopulliseen päätökseen. Florion osalta asiassa T-465/19 on siis otettava huomioon myös edellä 103–107 kohdassa kuvatut seikat.

110 Kuten kantajat väittävät, syyt, joiden vuoksi parlamentti on päätynyt katsomaan, että päätöksen nro 14/2018 sääntöjä sovelletaan myös kantajiin, on todellisuudessa esitetty vain oikeudellisen yksikön lausunnossa. Tämän lausunnon 9–14 ja 16 kohdassa parlamentti selittää, että liitteellä III ei perusteta itsenäistä eläkejärjestelmää, sillä tämän toimielimen on saman eläkkeen säännön perusteella sovellettava päätöksen nro 14/2018 sääntöjä.

111 Kantajat toteavat perustellusti myös, että oikeudellisen yksikön lausuntoa ei ole mainittu riidanalaisissa päätöksissä – tai Florion osalta asiassa T-465/19 päätösluonnoksessa – eikä liitetty niihin.

112 Nämä kantajien esittämät kaksi toteamusta eivät kuitenkaan osoita, että parlamentti olisi laiminlyönyt SEUT 296 artiklassa ja perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan c alakohdassa määrätyn perusteluvelvollisuuden.

113 Perusteluvelvollisuus ei edellytä kaikkien asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevien yksityiskohtien esittämistä, varsinkaan, kun riidanalaiset päätökset on annettu – kuten tässä tapauksessa – niiden vastaanottajan tiedossa olevassa asiayhteydessä.

114 Kantajat itse myöntävät tältä osin, että oikeudellisen yksikön lausunto mainitaan helmikuun 2019 eläkelaskelmaan liitetyssä parlamentin varainhoidon pääosaston jäsenten edustajanpalkkioiden ja sosiaalietuuksien yksikön päällikön ilmoituksessa. Kantajat olivat kaikki kyseisen ilmoituksen vastaanottajia, ja riidanalaisissa päätöksissä – tai Florion osalta asiassa T-465/19 päätösluonnoksessa – viitataan siihen nimenomaisesti.

115 Kantajilla oli oikeus pyytää oikeudellisen yksikön lausuntoa. Lopullinen päätös sisälsi myös suoran linkin parlamentin internetsivustolle, jossa tämä lausunto oli yleisön saatavilla. On joka tapauksessa todettava, että kaikki kantajat ovat liittäneet kyseisen lausunnon kannekirjelmänsä liitteeksi.

116 Näistä seikoista on pääteltävä, että kantajilla on ollut ennen kanteensa nostamista mahdollisuus vapaasti tutustua oikeudellisen yksikön lausunnon sisältöön ja että he ovat olleet tästä sisällöstä täysin tietoisia. Näin heillä on ollut mahdollisuus selvittää sen sisältöä voidakseen ymmärtää paremmin riidanalaisia päätöksiä.

117 Kaikista näistä seikoista seuraa, että parlamentti on esittänyt selvästi ja yksiselitteisesti syyt, joiden vuoksi se on päätynyt soveltamaan päätöksen nro 14/2018 sääntöjä ja antamaan riidanalaiset päätökset. Lisäksi kantajat ovat voineet vedota oikeuksiinsa unionin yleisessä tuomioistuimessa, minkä osoittaa muun muassa heidän käsiteltävien kanteiden yhteydessä esittämiensä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevien argumenttien sisältö. Näin ollen on katsottava, että riidanalaiset päätökset on perusteltu oikeudellisesti riittävällä tavalla.

118 On huomattava, että perusteluvelvollisuus on olennainen menettelymääräys, joka on erotettava perustelujen asiallisesta paikkansapitävyydestä, joka koskee riidanalaisen toimen aineellista lainmukaisuutta. Päätöksen perusteluissa toistetaan näet muodollisesti sen perustana olevat syyt. Perustelut saattavat olla riittävät, vaikka niissä esitetään virheellisiä syitä (ks. tuomio 31.5.2018, Korwin-Mikke v. parlamentti, T-352/17, EU:T:2018:319, 20 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Väitteillä ja argumenteilla, joilla pyritään riitauttamaan toimen perusteltavuus, ei näin ollen ole merkitystä perustelujen puuttumista tai riittämättömyyttä koskevan kanneperusteen yhteydessä (ks. tuomio 19.12.2019, ZQ v. komissio, T-647/18, ei julkaistu, EU:T:2019:884, 120 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

119 Näin ollen kantajien argumentilla, jonka mukaan riidanalaisten päätösten antamista ei ole edeltänyt perusteellista sisäistä analyysiä eikä myöskään parlamentin puhemiehistön tai kvestorien suorittamaa arviointia, ei ole merkitystä, koska se ei liity riidanalaisten päätösten perusteluihin. Tämä argumentti on joka tapauksessa katsottu perusteettomaksi ensimmäisen kanneperusteen ensimmäisen osan yhteydessä.

120 Asiassa ei voida hyväksyä myöskään kantajien argumentteja, joiden mukaan parlamentti olisi ensinnäkin perustellut päätöksen nro 14/2018 soveltamista kantajiin tukeutumalla virheellisesti 75 artiklaan, toiseksi todennut oikeudellisen yksikön lausunnon seurauksena, ettei se ole toimivaltainen valvomaan päätöksen nro 14/2018 laillisuutta, ja kolmanneksi olisi ollut velvollinen tarkistamaan – eikä kuitenkaan ole tarkistanut –, oliko päätöksen nro 14/2018 väitetysti automaattinen ja taannehtiva soveltaminen kantajiin unionin oikeuden ja muun muassa perusoikeuskirjan määräysten mukaista. Tällaisilla argumenteilla ei nimittäin ole yhteyttä perusteluvelvollisuuteen. Näiden argumenttien perusteltavuutta tarkastellaan kuitenkin jäljempänä muiden kanneperusteiden yhteydessä.

121 Näin ollen ensimmäisen kanneperusteen toinen osa ja siten tämä kanneperuste kokonaisuudessaan on hylättävä.

2. Toinen kanneperuste, joka koskee pätevän oikeusperustan puuttumista ja soveltamisohjeiden 75 artiklan virheellistä soveltamista

122 Kantajat väittävät toisen kanneperusteensa tueksi, että riidanalaisilla päätöksillä ei ole pätevää oikeusperustaa. Liite III ei nimittäin ole enää sellaisenaan sovellettavissa. Lisäksi he väittävät, että 75 artiklassa ei anneta parlamentille oikeutta muuttaa entisten jäsentensä kohtelua epäedullisempaan suuntaan. Tämän viimeksi mainitun määräyksen tarkoituksena on päinvastoin säilyttää näiden entisten jäsenten saavutetut oikeudet. Kantajien mukaan riidanalaiset päätökset perustuvat siten virheellisesti liitteeseen III ja kyseiseen 75 artiklaan.

123 Kantajat väittävät joka tapauksessa, että parlamentti on tehnyt vakavan virheen 75 artiklaa soveltaessaan. Tämä määräys on nimittäin esteenä sille, että parlamentti voisi alentaa entisten jäsentensä eläkkeiden määrää. Lisäksi liitteessä III oleva viittaus kansalliseen oikeuteen oli sovellettavissa vain ajankohtana, jona entinen jäsen päätti liittyä tällä liitteellä perustettuun eläkejärjestelmään, eikä myöhemmin näiden eläkkeiden laskentasääntöjen muuttamiseksi. Analogisesti pitäisi ottaa huomioon jäsenten asemaa koskevien sääntöjen 29 artikla, jonka mukaan jäsenvaltioiden näistä säännöistä poikkeavia eläkkeitä koskevia säännöksiä voidaan soveltaa enintään kahden parlamentin vaalikauden ajan.

124 Vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen kirjalliseen kysymykseen kantajat ilmoittivat esittävänsä liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohtaa koskevan lainvastaisuusväitteen, jos sitä on tulkittava niin, että parlamentti voisi kyseenalaistaa lopullisiksi tulleita tilanteita. Kantajien mukaan tällainen mahdollisuus olisi ristiriidassa jäsenten asemaa koskevien sääntöjen 28 artiklan kanssa.

125 Parlamentti vaatii, että toinen kanneperuste hylätään perusteettomana.

126 Unionin yleinen tuomioistuin tuo aluksi esille, että soveltamisohjeiden 74 artiklan mukaan kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen voimassaolo lakkasi jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulopäivänä eli 14.7.2009. Poikkeuksena tästä säännöstä soveltamisohjeiden 74 artiklassa, sellaisena kuin se on luettuna yhdessä soveltamisohjeiden 75 artiklan kanssa, pidetään kuitenkin siirtymäkauden ajan voimassa muun muassa liitteessä III tarkoitettu saman eläkkeen sääntö. Näin ollen on todettava, että tämän liitteen määräyksiä ei ole kumottu ja että ne ovat edelleen sovellettavissa, tässä tapauksessa kantajien osalta.

127 Kantajien argumentti, joka koskee jäsenten asemaa koskevien sääntöjen 29 artiklan analogista soveltamista, ei kyseenalaista tätä johtopäätöstä. Pitää paikkansa, että jäsenten asemaa koskevien sääntöjen 29 artiklassa määrätään, että jäsenvaltioiden kyseisistä säännöistä poikkeavia muun muassa eläkkeitä koskevia sääntöjä voidaan soveltaa enintään kaksi Euroopan parlamentin vaalikautta kestävän siirtymäkauden aikana. Tästä artiklasta, joka koskee jäsenvaltioiden säännöksiä, ei kuitenkaan voida päätellä, että myös parlamentti olisi velvollinen rajoittamaan kaikki vanhuuseläkkeitä koskevat poikkeukset jäsenten asemaa koskevista säännöistä enintään kaksi vaalikautta kestävään aikaan. Vaikka oletettaisiinkin, että jäsenten asemaa koskevien sääntöjen 29 artiklassa säädettyä ajallista rajoitusta voitaisiin soveltaa 74 ja 75 artiklaan, tämä ei voisi missään tapauksessa johtaa näiden kahden artiklan mitättömäksi toteamiseen eikä siten riidanalaisten päätösten kumoamiseen. Soveltamisohjeiden voimaantulon ja riidanalaisten päätösten antamisajankohdan välillä ei nimittäin ole kulunut kahta vaalikautta vastaavaa ajanjaksoa eli kymmentä vuotta. Soveltamisohjeet tulivat voimaan 14.7.2009, kun taas riidanalaiset päätökset annettiin 11.4.2019 ja Florion osalta asiassa T-465/19 11.6.2019. Vaikka jäsenten asemaa koskevien sääntöjen 29 artiklassa tarkoitettua ajallista rajoitusta voitaisiin soveltaa analogisesti 74 ja 75 artiklaan, tällä soveltamisella ei olisi tässä tapauksessa vaikutusta.

128 Näiden täsmennysten jälkeen unionin yleinen tuomioistuin pitää tarkoituksenmukaisena selventää 75 artiklan soveltamisalaa ennen kantajien muiden argumenttien tarkastelua.

a) Soveltamisohjeiden 75 artiklan soveltamisala

129 Unionin yleinen tuomioistuin toteaa, että 75 artikla sisältää kaksi kohtaa. Vaikka 75 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta ja 2 kohta koskevat molemmat entisten parlamentin jäsenten vanhuuseläkeoikeuksia, niiden soveltamisala koskee yhtäältä niiden entisten jäsenten tilannetta, jotka ovat alkaneet saada eläkettä ennen jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantuloa 14.7.2009, ja toisaalta niiden entisten jäsenten tilannetta, jotka ovat alkaneet saada eläkettä tämän päivän jälkeen.

130 Yhtäältä 75 artiklan 1 kohdan ensimmäistä alakohtaa sovelletaan entisiin parlamentin jäseniin, jotka ovat alkaneet saada vanhuuseläkettä ennen jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantuloa. Tämän määräyksen sanamuodon mukaisesti nämä entiset jäsenet kuuluvat tämän päivän jälkeen edelleen liitteellä III käyttöön otetun eläkejärjestelmän piiriin. Tämän vuoksi heidän vanhuuseläkkeensä laskeminen ja maksaminen perustuvat tämän liitteen sääntöihin.

131 Toisaalta 75 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä virkkeessä taataan, että ennen jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulopäivää liitteen III nojalla saadut vanhuuseläkeoikeudet säilyvät. Vaikka nämä vanhuuseläkeoikeudet säilyvät jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulon jälkeen, 75 artiklan 2 kohdan toisessa virkkeessä kuitenkin täsmennetään, että tämän eläkkeen tosiasialliselle saamiselle on asetettu kaksi edellytystä. Entisten jäsenten on ensinnäkin täytettävä asianomaisen jäsenvaltion kansallisessa lainsäädännössä vahvistetut asiaa koskevat edellytykset. Toiseksi entisten jäsenten on pitänyt tehdä eläkkeen maksamista koskeva hakemus kuuden kuukauden kuluessa eläkeoikeuden alkamisesta liitteessä III olevan 3 artiklan 2 kohdan mukaisesti. Heidän vanhuuseläkkeensä laskeminen ja maksaminen perustuvat näin ollen myös tässä liitteen III sääntöihin, mutta vanhuuseläkkeiden tosiasiallinen saaminen edellyttää 75 artiklan 2 kohdan toisessa virkkeessä asetettujen vaatimusten noudattamista.

132 Tämän 75 artiklan systeeminen tulkinta estää siten tämän määräyksen 1 kohdan ensimmäisen alakohdan soveltamisen entisiin jäseniin, jotka ovat alkaneet saada vanhuuseläkettä jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulon jälkeen. Tämän 75 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan jo sanamuodossa rajataan sen soveltamisala ainoastaan entisiin jäseniin, jotka ovat jo saaneet vanhuuseläkettä ”ennen” jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantuloa (ks. vastaavasti tuomio 12.5.2017, Costa v. parlamentti, T-15/15 ja T-197/15, ei julkaistu, EU:T:2017:332, 42 kohta).

133 Tämä sama systeeminen tulkinta johtaa täysin johdonmukaisesti siihen, ettei 75 artiklan 2 kohtaa voida soveltaa entisiin jäseniin, jotka ovat alkaneet saada vanhuuseläkettä ennen jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantuloa. Nämä entiset jäsenet eivät nimittäin voi kuulua 75 artiklan 2 kohdan soveltamisalaan, ellei tämän artiklan molempien kohtien katsottaisi sisältävän samankaltaisia ja tarpeettomia sääntöjä. Ei olisi myöskään loogista vaatia uudelleen näiltä entisiltä jäseniltä 75 artiklan 2 kohdan toisen virkkeen perusteella, että he ovat tehneet vanhuuseläkkeen maksamista koskevan hakemuksen kuuden kuukauden kuluessa eläkeoikeutensa alkamisesta, kun tämä muotovaatimus on välttämättä pitänyt täyttää ennen 14.7.2009, sillä ennen kyseistä päivämäärää he saivat jo tällaista eläkettä.

134 Kantajien argumentteja tarkasteltaessa kantajat on näin ollen eroteltava niihin, jotka alkoivat saada vanhuuseläkettä ennen 14.7.2009, ja niihin, jotka ovat alkaneet saada sitä kyseisen päivämäärän jälkeen. Koska asianosaiset ovat yhtä mieltä siitä, että kyseessä oleva oikeus perhe-eläkkeeseen on edesmenneen entisen jäsenen vanhuuseläkeoikeudesta riippuvainen ja siitä johdettu oikeus, 75 artiklan sovellettavan kohdan määrittämiseksi on viitattava päivämäärään, josta lukien tämä entinen jäsen oli alkanut saada vanhuuseläkettä liitteen III perusteella.

b) Soveltamisohjeiden 75 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan soveltamisalaan kuuluvien kantajien tilanne

135 Edellä esitetyn perusteella 75 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta on sovellettavissa niiden kantajien tilanteeseen, jotka ovat alkaneet saada vanhuuseläkettä ennen 14.7.2009, eikä siis kantajiin asioissa T-390/19, T-393/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-425/19, T-430/19, T-436/19, T-441/19, T-442/19, T-444/19, T-445/19, T-452/19 ja T-465/19. Lisäksi 75 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta on sovellettavissa kaikkiin niihin kantajiin, jotka saavat perhe-eläkettä, eli kantajiin asioissa T-397/19, T-409/19, T-414/19, T-426/19 ja 427/19. Heidän edesmenneet puolisonsa olivat kaikki alkaneet saada vanhuuseläkettä ennen 14.7.2009.

136 Tältä osin on muistettava, että 75 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa määrätään, että ”kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteen – – III nojalla myönnetyn eläkkeen maksamista jatketaan [mainitun liitteen] mukaisesti henkilöille, jotka ovat saaneet kyseisiä etuuksia ennen jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulopäivää”.

137 Liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdassa vahvistetaan puolestaan käsiteltävien asioiden kannalta keskeinen saman eläkkeen sääntö, jonka sanamuoto on seuraava:

”Tilapäisen eläkkeen määrä ja ehdot ovat samat kuin sen jäsenvaltion, jonka edustajaksi jäsen on valittu Euroopan parlamenttiin, kansallisen parlamentin alahuoneen jäsenen eläkkeen määrä ja ehdot.”

138 Tämän määräyksen pakottava sanamuoto – ”tilapäisen eläkkeen määrä ja ehdot ovat samat” – ei jätä parlamentille lainkaan harkintavaltaa itsenäistä laskentatapaa varten. Edellyttäen, että unionin oikeuden ylemmäntasoisia normeja, myös yleisiä oikeusperiaatteita ja perusoikeuskirjaa, noudatetaan, parlamentin on määritettävä liitteen III soveltamisalaan kuuluvan entisen Euroopan parlamentin jäsenen vanhuuseläkkeen määrä ja ehdot sovellettavassa kansallisessa oikeudessa määritettyjen määrän ja ehtojen perusteella eli tässä tapauksessa päätöksessä nro 14/2018 määritettyjen sääntöjen perusteella. Unionin yleinen tuomioistuin toteaa, että asianosaiset ovat yhtä mieltä tästä tulkinnasta.

139 Myös indikatiivin preesensin käyttö – ”ovat samat” – merkitsee sitä, että tällä velvollisuudella soveltaa samoja määrää ja ehtoja koskevia sääntöjä kuin asianomaisen jäsenvaltion oikeudessa on vahvistettu, ei rajoituta sääntelemään entisten parlamentin jäsenten aikaisempaa tilannetta eli tilannetta ennen jäsenten asemaa koskevien sääntöjen antamista, vaan sillä on edelleen vaikutuksia niin kauan kuin vanhuuseläkkeitä maksetaan.

140 Näitä kahta tulkintaa tukee 75 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta, jossa todetaan nimenomaisesti, että vanhuuseläkkeen ”maksamista jatketaan” liitteen III mukaisesti. Myös tässä turvautuminen pakottavaan sanamuotoon ja indikatiivin preesensiin vahvistaa liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohtaan sisältyvien sääntöjen jatkuvuuden myös jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulon jälkeen sekä sen, ettei parlamentilla ole liikkumavaraa niiden soveltamisessa.

141 Edellä esitetystä on pääteltävä, että 75 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa ja liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdassa, yhdessä luettuina, edellytetään nimenomaisesti, että parlamentti soveltaa koko ajan samoja eläkkeiden määrää ja ehtoja koskevia sääntöjä kuin asianomaisen jäsenvaltion oikeudessa on vahvistettu. Kuten edellä 138 kohdassa on jo todettu, parlamentti voi vapautua tästä velvollisuudesta ainoastaan tilanteessa, jossa normihierarkian periaate huomioon ottaen näiden sääntöjen täytäntöönpano johtaisi unionin oikeuden ylemmäntasoisen normin rikkomiseen.

142 Vaikka näiden sääntöjen soveltaminen merkitsee, kuten tässä tapauksessa, eläkkeiden määrän alentamista, sen ei voida kuitenkaan katsoa loukkaavan eläkkeensaajien saavutettuja oikeuksia vanhuuseläkkeeseen.

143 Kun 75 artiklan 1 kohdan ensimmäistä alakohtaa ja liitettä III luetaan yhdessä, saavutetut vanhuuseläkeoikeudet, jotka perustuvat entisten jäsenten maksamiin eläkemaksuihin, muodostavat vain kyseisten vanhuuseläkkeiden laskentaperustan. Yhdessäkään 75 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan tai liitteen III määräyksessä ei taata näiden eläkkeiden määrän muuttumattomuutta. Kyseisessä 75 artiklassa tarkoitettuja saavutettuja eläkeoikeuksia ei pidä sekoittaa väitettyyn oikeuteen saada jokin kiinteä määrä eläkettä.

144 Soveltamisohjeiden johdanto-osan seitsemäs perustelukappale, johon kantajat vetoavat, ei kyseenalaista tätä saman eläkkeen säännön tulkintaa. Tässä perustelukappaleessa ainoastaan täsmennetään, että ennen jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantuloa saatujen eläkeoikeuksien säilyminen turvataan tämän ajankohdan jälkeen. Tässä perustelukappaleessa ei sitä vastoin todeta, että kyseisten

eläkkeiden määrää ei voisi tarkistaa joko ylös- tai alaspäin. Tässä perustelukappaleessa siten vain vahvistetaan 75 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan sisältö, luettuna yhdessä liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdan kanssa.

145 Myöskään 75 artiklan 2 kohdan ensimmäinen virke ei kyseenalaista tätä tulkintaa. Tässä määräyksessä määrätään, että ”ennen jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulopäivää edellä mainitun liitteen III nojalla saadut vanhuuseläkeoikeudet säilyvät”. Soveltamisohjeiden johdanto-osan seitsemännen perustelukappaleen tavoin kyseisen 75 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä virkkeessä ei kuitenkaan todeta, että vanhuuseläkkeiden määrää ei voitaisi muuttaa joko edunsaajien eduksi tai vahingoksi. Kuten edellä 132 ja 133 kohdasta ilmenee, tämän 75 artiklan systeeminen tulkinta merkitsee lisäksi joka tapauksessa sitä, että sen 2 kohta ei ole sovellettavissa entisiin parlamentin jäseniin, kuten edellä 135 kohdassa mainittuihin kantajiin, jotka ovat alkaneet saada vanhuuseläkettä ennen 14.7.2009.

146 Toisin kuin kantajat väittävät edellä 124 kohdassa mainitussa lainvastaisuusväitteessään, tämä tulkinta ei liioin ole jäsenten asemaa koskevien sääntöjen 28 artiklan vastainen. Kuten parlamentti tuo perustellusti esille, riittää, kun todetaan, että jäsenten asemaa koskevien sääntöjen 28 artiklaa sovelletaan sen sanamuodon mukaan ainoastaan eläkeoikeuksiin, jotka jäsenet ovat hankkineet ”kansallisten säännösten perusteella”. Tässä tapauksessa kantajien vanhuuseläkeoikeuksia ei ole saatu kansallisen järjestelmän perusteella vaan liitteen III määräysten perusteella. Lisäksi kantajat itse myöntävät kirjelmissään, että heidän eläkkeensä eivät ole Italian tasavallan vaan parlamentin vastuulla. Jäsenten asemaa koskevien sääntöjen 28 artikla ei siis ole sovellettavissa kantajien eläkkeisiin, koska nämä eläkkeet kuuluvat unionin eläkejärjestelmään eivätkä kansalliseen eläkejärjestelmään. Heidän esittämänsä lainvastaisuusväite on hylättävä.

147 Unionin yleinen tuomioistuin toteaa vielä, että se, että liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdan nojalla maksettujen eläkkeiden määrä ei ole muuttumaton, on vahvistettu käytännössä. Parlamentti totesi unionin yleisen tuomioistuimen kirjallisiin kysymyksiin antamassaan vastauksessa, jonka tueksi se esitti todisteita, että ennen päätöksen nro 14/2018 antamista noin kymmenen Italiassa valitun entisen Euroopan parlamentin jäsenen vanhuuseläkkeen määrää oli jo alennettu edustajainhuoneen puhemiehistön päätöksen nro 210/2017 huomioon ottamiseksi. Toisaalta parlamentti täsmensi, niin ikään todisteiden tukemana, että tiettyjen Italiassa valittujen entisten Euroopan parlamentin jäsenten vanhuuseläkkeen määrää oli nostettu vuosina 2002–2005 edustajainhuoneen puhemiehistön päättämän edustajanpalkkion määrän nostamisen perusteella.

c) Soveltamisohjeiden 75 artiklan 2 kohdan soveltamisalaan kuuluvien kantajien tilanne

148 Kun otetaan huomioon edellä 129–134 kohdassa esitetty, 75 artiklan 2 kohtaa voidaan soveltaa vain kantajiin asioissa T-390/19, T-393/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-425/19, T-430/19, T-436/19, T-441/19, T-442/19, T-444/19, T-445/19, T-452/19 ja T-465/19.

149 Tältä osin on palautettava mieleen, että 75 artiklan 2 kohdassa määrätään seuraavaa:

”Ennen jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulopäivää edellä mainitun liitteen III nojalla saadut vanhuuseläkeoikeudet säilyvät. Tässä eläkejärjestelmässä eläkeoikeuksia saaneet henkilöt saavat eläkettä, joka lasketaan heidän edellä mainitun liitteen III nojalla saamiensa oikeuksien perusteella, jos he täyttävät asianomaisen jäsenvaltion kansallisessa lainsäädännössä vahvistetut asiaa koskevat edellytykset ja ovat esittäneet edellä mainitussa liitteessä III olevan 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun hakemuksen.”

150 Tämän 75 artiklan 2 kohdan ensimmäistä virkettä ei voida tulkita siten, että siinä taattaisiin asianomaisten entisten Euroopan parlamentin jäsenten eläkkeen määrän muuttumattomuus. Kyseisen 75 artiklan 2 kohdassa ei vahvisteta saavutettua oikeutta, joka merkitsisi vanhuuseläkkeen lopullista määrää, jota ei voida tarkistaa.

151 Parlamentti on todellisuudessa maininnalla, jonka mukaan ”ennen jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulopäivää edellä mainitun liitteen III nojalla saadut vanhuuseläkeoikeudet säilyvät”, ainoastaan vahvistanut, että kaikki 14.7.2009 mennessä maksettujen eläkemaksujen perusteella saadut vanhuuseläkeoikeudet säilyvät tämän päivämäärän jälkeen. Edellä 142–144 kohdasta sekä 146 ja 147 kohdasta ilmenee, että kyseiset saadut oikeudet muodostavat vain eläkkeen määrän laskentaperustan. Sitä vastoin ilmaisun ”saadut oikeudet” ei pidä ymmärtää merkitsevän lopullista ja muuttumatonta lopputulosta näiden eläkkeiden määrän laskemisen osalta.

152 Lisäksi tämän maininnan perusteella voidaan myös erottaa toisistaan soveltamisohjeiden 49 artiklan ja 75 artiklan 2 kohdan soveltamisala niiden entisten jäsenten osalta, jotka eivät olleet vielä 14.7.2009 alkaneet saada vanhuuseläkettä.

153 Kuten kantajat ja parlamentti perustellusti selittävät, jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulosta lähtien saadut vanhuuseläkeoikeudet kuuluvat yksinomaan soveltamisohjeiden 49 artiklan soveltamisalaan. Kyseiseen päivään asti saaduista eläkeoikeuksista määrätään yksinomaan 75 artiklan 2 kohdassa ja liitteessä III. Eläkeoikeuksia ei siis ole enää mahdollista saada näiden määräysten perusteella 14.7.2009 lukien. Tästä seuraa kaksi peräkkäistä eläkejärjestelmää, jotka käsittävät kaksi erilaista eläkeoikeutta: 75 artiklan ja liitteen III perusteella 14.7.2009 mennessä saadut eläkeoikeudet ja soveltamisohjeiden 49 artiklan perusteella 14.7.2009 lähtien saadut vanhuuseläkeoikeudet. Asianosaisten kesken on tältä osin riidatonta, että entiset parlamentin jäsenet, joita tämä järjestelmien päällekkäisyys koskee, saavat kahta erillistä eläkettä ja että ainoastaan 75 artiklan 2 kohdassa ja liitteessä III säännellyn eläkkeen määrä on ollut alentamisen kohteena.

154 Kun 75 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä virkkeessä täsmennetään, että ennen jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulopäivää saadut vanhuuseläkeoikeudet säilyvät tämän päivän jälkeen, siinä todetaan siis implisiittisesti mutta johdonmukaisesti soveltamisohjeiden 49 artiklaan nähden, että tämä tae ei koske tämän päivän jälkeen saatuja uusia eläkeoikeuksia, sillä tällaisesta oikeuksien saamisesta on nimenomaan tullut oikeudellisesti mahdotonta. Kaikista edellä mainituista syistä 75 artiklan 2 kohdan ensimmäistä virkettä ei sitä vastoin voida tulkita siten, että siinä vahvistettaisiin vanhuuseläkkeiden määrän muuttumattomuus.

155 Tämän jälkeen on huomattava, että 75 artiklan 2 kohdan toisen virkkeen ensimmäisessä osassa todetaan, että vanhuuseläkkeen määrä lasketaan liitteessä III vahvistettujen sääntöjen perusteella. Lisäksi tämän virkkeen toisessa osassa edellytetään kahden vaatimuksen täyttymistä eli eläkkeiden myöntämiseen sovellettavan kansallisen oikeuden asiaa koskevien säännösten noudattamista ja tämän eläkkeen maksamista koskevan hakemuksen tekemistä.

156 Unionin yleinen tuomioistuin toteaa, että 75 artiklan 2 kohdan toisessa virkkeessä tehdään selvä ero ”saatujen vanhuuseläkeoikeuksien” ja ”eläkkeiden” välillä. On ilmeistä, että sanaa ”saadut” ei ole yhdistetty ilmaisuun ”eläkkeet”, mikä näyttää vahvistavan sen, ettei niiden määrää ole mahdotonta tarkistaa. Kyseiset eläkkeet kylläkin määritetään kyseisten ”saatujen vanhuuseläkeoikeuksien” perusteella, mutta näin tehdään liitteessä III vahvistettujen laskentasääntöjen ”perusteella”. Tältä osin kyseisen 75 artiklan 2 kohdan toisessa virkkeessä viitataan liitteeseen III ja siten välillisesti tämän liitteen 2 artiklan 1 kohtaan. Näin ollen on viitattava edellä 138–141 esitettyihin perusteluihin, joiden mukaan edellyttäen, että unionin oikeuden ylemmäntasoisia normeja noudatetaan, parlamentilla on velvollisuus soveltaa asianomaisen jäsenvaltion oikeudessa vahvistettuja eläkkeiden määrää ja ehtoja koskevia sääntöjä.

157 Kyseisen 75 artiklan 2 kohdan toisessa virkkeessä tarkoitetuista kahdesta lisävaatimuksesta riittää, kun todetaan, että niiden tarkoituksena ei ole, kuten kantajat väittävät, asettaa edellytyksiä heidän ”saamiensa oikeuksien” väitetylle suojalle siten, että eläkkeiden määrää ei voitaisi tarkistaa, vaan niissä asetetaan edellytyksiä näiden eläkkeiden tosiasialliselle saamiselle. Entinen parlamentin jäsen voi vaatia eläkettään ainoastaan, jos hän täyttää asianomaisen jäsenvaltion kansallisessa lainsäädännössä vahvistetut asiaa koskevat edellytykset ja on lisäksi esittänyt liitteessä III olevan 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun eläkkeen maksamista koskevan hakemuksen. Näillä vaatimuksilla ei siis ole yhteyttä mihinkään takeeseen vanhuuseläkkeiden määrän muuttumattomuudesta.

158 Unionin yleinen tuomioistuin toteaa vielä, että liitteessä III asetettu velvollisuus soveltaa asianomaisen jäsenvaltion oikeudessa vahvistettuja eläkkeiden määrää ja ehtoja koskevia sääntöjä kohdistuu yksinomaan parlamenttiin. Velvollisuus noudattaa edellä 157 kohdassa kuvattuja kahta vaatimusta on taas sitä vastoin asetettu yksinomaan kyseisten eläkkeiden saajille.

d) Johtopäätös

159 Parlamentti ei ole tässä tapauksessa muuttanut 75 artiklaa tai liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohtaa. Nämä määräykset ovat säilyneet muuttumattomina. Parlamentti ei myöskään ole kyseenalaistanut kantajien ennen 14.7.2009 saamia vanhuuseläkeoikeuksia.

160 Käytännössä parlamentti on 75 artiklan ja liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdan perusteella ainoastaan mukauttanut kantajien vanhuus- tai perhe-eläkkeiden määrää ja ehtoja ottaakseen huomioon päätöksellä nro 14/2018 vahvistetut uudet laskentasäännöt. Ainoastaan näiden vanhuus- tai perhe-eläkkeiden määrän laskentasääntöjä on muutettu päätöksen nro 14/2018 uusien määräysten mukaisesti. Kantajat eivät ole väittäneet, että parlamentti olisi soveltanut virheellisesti päätöksen nro 14/2018 sääntöjä.

161 Vertailun vuoksi unionin yleinen tuomioistuin toteaa, että oikeuskäytännössä on jo hyväksytty mahdollisuus tarkistaa eläkkeiden määrää unionin henkilöstöasian yhteydessä. Tämän oikeuskäytännön mukaan eläkeoikeuden vahvistamisen ja siitä seuraavien etuuksien maksamisen välillä on tehtävä selvä ero. Oikeuskäytännön mukaan eläkkeen vahvistamisen osalta saavutettuja oikeuksia ei ole loukattu, jos muutokset tosiasiallisesti maksettavissa määrissä johtuvat sääntelyn kehityksestä, jolla ei loukata varsinaista oikeutta eläkkeeseen (ks. vastaavasti tuomio 29.11.2006, Campoli v. komissio, T-135/05, EU:T:2006:366, 79 ja 80 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

162 Edellä esitetyn perusteella parlamentti on noudattanut sille 75 artiklan ja liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdan nojalla asetettua velvollisuutta, kun se on soveltanut päätöksen nro 14/2018 sääntöjä ja antanut näin ollen riidanalaiset päätökset. Kysymystä siitä, rikkooko parlamentti tällä päätöksen nro 14/2018 sääntöjen soveltamisella muita unionin oikeuden ylemmäntasoisia normeja kuin 75 artiklaa tai liitettä III, tarkastellaan neljännen kanneperusteen yhteydessä.

163 Kaikista näistä seikoista seuraa, että parlamentti saattoi riidanalaiset päätökset antaessaan pätevästi tukeutua 75 artiklaan ja liitteen III sääntöihin niiden määräyksiä rikkomatta.

164 Toinen kanneperuste on näin ollen hylättävä.

3. Kolmas kanneperuste, joka koskee oikeudellista virhettä päätöksen nro 14/2018 luonnehdinnassa ja soveltamisohjeiden 75 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun ”lakia koskevan varauman” virheellistä soveltamista

165 Kantajat väittävät tämän kolmannen kanneperusteen tueksi, että 75 artiklan 2 kohdassa viitataan ainoastaan ”lain” muodossa annettuun kansalliseen oikeuteen. Tällä lainsäätäjälle varatulla alalla pyritään suojaamaan lainsäädäntötehtävää ennen yksittäisten parlamentin jäsenten suojaamista. Päätös

nro 14/2018 on pelkkä edustajainhuoneen sisäinen päätös, joka ei sido lain tavoin. Tällä perusteella päätös nro 14/2018 on sovellettavissa vain henkilöihin, joihin nähden edustajainhuone käyttää sääntelyvaltaansa, eli sen henkilöstöön sekä tämän edustajainhuoneen jäseniin, jotka hoitavat edustajantoimea toimikautensa loppuun asti.

166 Kantajat väittävät myös, että 75 artiklan 2 kohdassa olevalla viittauksella ”kansalliseen lainsäädäntöön” tarkoitetaan vain asianomaisen jäsenvaltion vahvistamia edellytyksiä sille, että entinen Euroopan parlamentin jäsen saa oikeuden vanhuuseläkkeeseen. Kantajien mukaan parlamentti ei sen sijaan voi tämän viittauksen perusteella muuttaa näiden vanhuuseläkkeiden laskentatapaa.

167 Kantajien mukaan riidanalaisilla päätöksillä rikotaan perusoikeuskirjan 17 artiklaa ja Roomassa 4.11.1950 allekirjoitetun ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen (jäljempänä Euroopan ihmisoikeussopimus) ensimmäisen lisäpöytäkirjan 1 artiklaa. Näissä määräyksissä taataan, että keneltäkään ei saa riistää hänen omaisuuttaan muutoin kuin ”laissa” säädettyjen ehtojen mukaisesti.

168 Parlamentti vaatii, että kolmas kanneperuste hylätään perusteettomana.

169 Siltä osin kuin kantajat väittävät parlamentin loukanneen heidän omaisuudensuojaansa, sillä heidän eläkkeensä määrän alentamisesta ei ole säädetty ”laissa”, on aluksi todettava, että tämä argumentti on päällekkäinen neljännen kanneperusteen yhteydessä esitettyjen argumenttien kanssa. Siihen palataan näin ollen siinä yhteydessä.

170 Seuraavaksi tämä kolmas kanneperuste on hylättävä tehottomana edellä 135 kohdassa tarkoitettujen kantajien osalta. Kuten toista kanneperustetta tarkasteltaessa ja erityisesti edellä kyseisessä 135 kohdassa on todettu, nämä kantajat eivät kuulu 75 artiklan 2 kohdan soveltamisalaan vaan 75 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan soveltamisalaan, koska he ovat alkaneet saada eläkettä ennen jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantuloa. Näin ollen tilanne, jossa parlamentti mahdollisesti rikkoisi tätä 75 artiklan 2 kohtaa, ei missään tapauksessa johtaisi riidanalaisten päätösten kumoamiseen kyseisten kantajien osalta.

171 Tämän kolmannen kanneperusteen tutkinta rajoittuu siis ainoastaan edellä 148 kohdassa tarkoitettuihin kantajiin eli kantajiin asioissa T-390/19, T-393/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-425/19, T-430/19, T-436/19, T-441/19, T-442/19, T-444/19, T-445/19, T-452/19 ja T-465/19.

172 Kyseisen 75 artiklan 2 kohdan toisessa virkkeessä määrätään seuraavaa:

”Tässä eläkejärjestelmässä eläkeoikeuksia saaneet henkilöt saavat eläkettä, joka lasketaan heidän edellä mainitun liitteen III nojalla saamiensa oikeuksien perusteella, jos he täyttävät asianomaisen jäsenvaltion kansallisessa lainsäädännössä vahvistetut asiaa koskevat edellytykset ja ovat esittäneet edellä mainitussa liitteessä III olevan 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun hakemuksen.”

173 Kuten edellä 155–157 kohdassa on tuotu esille, 75 artiklan 2 kohdan toisessa virkkeessä erotetaan toisistaan vanhuuseläkkeiden määrän laskentatapa, josta määrätään yksinomaan liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdassa, ja kyseisten eläkkeiden tosiasiallista maksamista varten asetetut vaatimukset, jotka edellyttävät muun muassa ”asianomaisen jäsenvaltion kansallisessa lainsäädännössä vahvistettujen asiaa koskevien edellytysten” täyttymistä. Edellä 158 kohdasta ilmenee, että velvollisuus noudattaa kyseisiä vaatimuksia kohdistuu vanhuuseläkkeiden saajiin eikä parlamenttiin.

174 Vaikka oletettaisiinkin, että 75 artiklan 2 kohdan toisessa virkkeessä käytetyllä ilmaisulla ”kansallinen lainsäädäntö” tarkoitettaisiin yksinomaan kansallisia lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttäviä säädöksiä, tässä tapauksessa on joka tapauksessa merkityksetöntä, että päätöstä nro 14/2018 ei ole annettu ”lain” muodossa. Kuten kantajatkin myöntävät, päätöksellä nro 14/2018 ei ole tarkoitus muuttaa

vanhuuseläkkeen tosiasiallisen saamisen edellytykseksi asetettuja vaatimuksia, kuten esimerkiksi vaatimusta sen laissa vahvistetun iän saavuttamisesta, josta lähtien entinen parlamentin jäsen voi saada vanhuuseläkettä, tai vaatimusta olla hoitamatta tiettyjä Italian lainsäätäjän yhteensopimattomiksi katsomia tehtäviä. Kuten kantajat itse toteavat ja kuten päätöksen nro 14/2018 otsikko – ”Elinikäisten eläkkeiden ja pro rata -eläke-etuuksiin kohdistuvan elinikäisen eläkkeen osuuden sekä perhe-eläke-etuuksien määrien uudelleen vahvistaminen – –” – osoittaa, päätöksellä nro 14/2018 on pelkästään mukautettu vanhuuseläkkeiden laskentatapaa.

175 Liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdassa, joka koskee juuri kyseisten eläkkeiden määrän laskemista, kun siinä viitataan asianomaisen jäsenvaltion oikeuteen, ei täsmennetä, että tämä kansallinen oikeus pitäisi antaa ”lain” muodossa. Vielä laajemmin voidaan todeta, ettei yhdessäkään liitteessä III olevassa määräyksessä viitata asianomaisen jäsenvaltion ”lainsäädäntöön”.

176 Tämä kanneperuste perustuu näin ollen 75 artiklan 2 kohdan ilmeisen virheelliseen tulkintaan, sillä 75 artiklan 1 kohdan tavoin tässä määräyksessä ei edellytetä, että eläkkeiden laskentatapa vahvistettaisiin asianomaisen jäsenvaltion oikeudessa ”laissa”. Näin ollen sillä, että päätöstä nro 14/2018 ei ole annettu lain muodossa, ei ole vaikutusta.

177 Kolmas kanneperuste on näin ollen hylättävä.

4. Neljäs kanneperuste, joka koskee useiden unionin oikeuden yleisten oikeusperiaatteiden loukkaamista

178 Tämä neljäs kanneperuste jakautuu kolmeen osaan. Ensimmäinen koskee oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteiden sekä omaisuudensuojan loukkaamista. Toinen osa koskee suhteellisuusperiaatteen loukkaamista. Kolmannen osan kohteena on yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaaminen.

179 Unionin yleinen tuomioistuin toteaa aluksi, että – kuten parlamentti väittää – parlamentin on soveltamisohjeiden 75 artiklan ja liitteen III perusteella laskettava ja tarvittaessa saatettava ajan tasalle näiden määräysten soveltamisalaan kuuluville Italiassa valituille entisille Euroopan parlamentin jäsenille maksettavat eläkkeet ja toteutettava päätöksen nro 14/2018 edellyttämät toimenpiteet niin kauan kuin tämä kansallinen päätös on voimassa, kuten se tällä hetkellä on, jollei edustajainhuone ole kumonnut tai peruuttanut sitä tai jollei Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati ole kumonnut sitä.

180 Perusoikeuskirjan 51 artiklan 1 kohdan nojalla unionin toimielimenä parlamentin on 75 artiklaa ja liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohtaa soveltaessaan kuitenkin noudatettava perusoikeuskirjan määräyksiä. Näin on siitä huolimatta, että päätöstä nro 14/2018 antaessaan edustajainhuone ei soveltanut unionin oikeutta eikä sen siten ollut noudatettava perusoikeuskirjaan sisältyviä määräyksiä, ja kuten unionin tuomioistuin on korostanut sopimuksen yhteydessä (tuomio 16.7.2020, ADR Center v. komissio, C-584/17 P, EU:C:2020:576, 86 kohta), vaikka Italian oikeudessa ei varmisteta samoja takeita kuin perusoikeuskirjassa ja unionin oikeuden yleisissä periaatteissa.

181 Parlamentti olisi näin ollen voinut kantajien eläkkeiden määrän määrittämiseksi olla soveltamatta edustajainhuoneen entisten jäsenten eläkkeiden uutta laskentatapaa, sellaisena kuin siitä määrätään päätöksessä nro 14/2018, ainoastaan, jos päätöksen nro 14/2018 sääntöjen soveltaminen olisi johtanut perusoikeuskirjan rikkomiseen tai unionin oikeuden yleisten periaatteiden loukkaamiseen (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 5.4.2016, Aranyosi ja Căldăraru, C-404/15 ja C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 88 kohta; tuomio 25.7.2018, Minister for Justice and Equality (Tuomioistuinjärjestelmän puutteet), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 59, 73 ja 78 kohta ja tuomio 25.7.2018, Generalstaatsanwaltschaft (Vankeusolosuhteet Unkarissa), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 59 kohta).

182 Koska tässä tilanteessa unionin yleinen tuomioistuin ei ole toimivaltainen arvioimaan suoraan päätöksen nro 14/2018 laillisuutta eikä muun muassa sen yhteensopivuutta perusoikeuskirjan kanssa, sen on tässä tapauksessa yksinomaan tutkittava kantajien argumenttien valossa, merkitseekö se, että parlamentti sovelsi tässä kansallisessa päätöksessä äskettäin vahvistettua laskentatapaa, sitä, että tämä toimielin ei ole noudattanut perusoikeuskirjan määräyksiä ja unionin oikeuden yleisiä periaatteita, kuten kyseiset kantajat väittävät.

a) Neljännen kanneperusteen ensimmäinen osa, joka koskee oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteiden sekä omaisuudensuojan loukkaamista

183 Kantajat väittävät ensimmäisen osan yhteydessä, että riidanalaisilla päätöksillä loukataan heidän saavutettujen oikeuksiensa muuttumattomuutta ja perusteltua luottamusta, jonka heidän edustajantoimensa aikana voimassa olevat oikeussäännöt ovat synnyttäneet. Kantajat vetoavat tarkemmin siihen, että parlamentti on loukannut oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteita katsoessaan, että päätöstä nro 14/2018 sovelletaan automaattisesti kantajien eläkejärjestelmiin. Kantajien mukaan oikeuskäytännöstä ja muun muassa 18.10.2011 annetusta tuomiosta Purvis v. parlamentti (T-439/09, EU:T:2011:600) ilmenee sen sijaan, että toimenpiteet, joilla eläkeoikeusjärjestelmää muutetaan epäedullisempaan suuntaan, eivät voi vaikuttaa saavutettuihin oikeuksiin. Lisäksi parlamentti on muuttanut näitä saavutettuja oikeuksia taannehtivasti ja täysin ennakoimattomalla tavalla. Koska kantajat ovat saaneet oikeuden eläkkeeseen kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen perusteella, he ovat vastedes kolmansia osapuolia ja jäävät siten parlamentin ja edustajainhuoneen sääntelyvallan ulkopuolelle. Koska eläkejärjestelmä, sellaisena kuin se on järjestetty liitteessä III, on edellyttänyt parlamentin jäsenten vapaaehtoisuutta siihen liittymiseksi, eläkeoikeuksien loukkaaminen riidanalaisilla päätöksillä tekee luottamuksensuojan periaatteen loukkaamisesta vielä vakavamman.

184 Kantajat ovat myös vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen kirjalliseen kysymykseen esittäneet 75 artiklaa ja liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohtaa koskevan lainvastaisuusväitteen siinä tilanteessa, että näiden määräysten olisi tulkittava antavan parlamentille oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteiden vastaisesti oikeuden toteuttaa toimia, jotka vaikuttavat taannehtivasti lopullisesti saavutettuihin eläkeoikeuksiin.

185 Kantajat väittävät lisäksi, että kun riidanalaisilla päätöksillä alennetaan eläkkeiden määrää, niillä loukataan heidän omaisuudensuojaansa ilman, että mikään yleinen etu oikeuttaisi sitä tässä tapauksessa tai että parlamentti edes mainitsisi sellaista. Riidanalaisissa päätöksissä ei arvioida kantajille aiheutuvaa taloudellista rasitusta eikä niissä vertailla kyseessä olevia intressejä. Riidanalaisilla päätöksillä rikotaan siten perusoikeuskirjan 17 artiklaa, kun niissä muutetaan taannehtivasti kantajien eläkejärjestelmää ilman, että ne olisi perusteltu jollakin oikeutetulla tavoitteella.

186 Parlamentti vaatii, että neljännen kanneperusteen ensimmäinen osa hylätään perusteettomana.

1) Oikeusvarmuuden periaatteen loukkaamista koskeva väite

187 Oikeusvarmuuden periaate, joka on osa unionin oikeuden yleisiä periaatteita, edellyttää, että oikeussäännöt ovat selkeitä ja täsmällisiä, ja sen tarkoituksena on taata niiden tilanteiden ja oikeudellisten suhteiden ennakoitavuus, joihin unionin oikeutta sovelletaan (ks. vastaavasti tuomio 18.10.2011, Purvis v. parlamentti, T-439/09, EU:T:2011:600, 65 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

188 Kantajien esittämää lainvastaisuusväitettä tutkittaessa on ratkaistava, annetaanko 75 artiklassa ja liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdassa parlamentille oikeus, kuten he väittävät, toteuttaa toimia, joilla on taannehtiva vaikutus lopullisesti saavutettuihin eläkeoikeuksiin, vaikka tällainen tulkinta olisi ristiriidassa oikeusvarmuuden periaatteen kanssa.

189 Tämä lainvastaisuusväite on hylättävä, koska se perustuu virheelliseen olettamaan, jonka mukaan parlamentilla olisi oikeus muuttaa saavutettuja eläkeoikeuksia. Sille ei anneta tällaista oikeutta 75 artiklassa eikä myöskään liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdassa. Näissä määräyksissä edellytetään päinvastoin, että näitä saavutettuja eläkeoikeuksia kunnioitetaan.

190 Tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, että kyseisten eläkkeiden määrä olisi lopullisesti vahvistettu ennen jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantuloa ja että se olisi muuttumaton.

191 Kuten edellä 126–161 kohdassa toista kanneperustetta tarkasteltaessa esitetyistä perusteluista ilmenee, ”saavutetut eläkeoikeudet” ja ”eläkkeet” on erotettava ”eläkkeiden määrästä”. Jos ”eläkeoikeudet” on lopullisesti saavutettu eikä niitä voida muuttaa ja jos eläkkeitä maksetaan edelleen, mikään ei estä mukauttamasta eläkkeiden määrää ylös- tai alaspäin. Kun otetaan huomioon 75 artiklan määräykset ja saman eläkkeen sääntö, parlamentti on sen sijaan velvollinen laskemaan kyseisten vanhuuseläkkeiden määrän soveltamalla samoja eläkkeiden määrää ja ehtoja koskevia sääntöjä kuin asianomaisen jäsenvaltion oikeudessa on vahvistettu.

192 Kantajat eivät siis ole osoittaneet, että 75 artiklalla ja liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdalla loukattaisiin oikeusvarmuuden periaatetta. Lainvastaisuusväite on siten perusteeton.

193 Tämän jälkeen on tutkittava, onko sillä, että riidanalaiset päätökset on annettu näiden määräysten perusteella, loukattu oikeusvarmuuden periaatetta.

194 Toisen kanneperusteen tarkastelusta ilmenee, että 75 artiklassa määrätään selkeästi ja täsmällisesti, että vanhuuseläkkeiden määrä lasketaan liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdan mukaisesti, jossa vahvistetaan saman eläkkeen sääntö ja jonka mukaan ”[vanhuuseläkkeiden] määrä ja ehdot ovat samat” kuin tässä tapauksessa edustajainhuoneen jäsenten saamien eläkkeiden määrä ja ehdot.

195 Näissä säännöissä, joita ei ole muutettu jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulon jälkeen, tarkoitetaan siten nimenomaisesti tilannetta, jossa vanhuuseläkkeiden määrää tarkistetaan ylös- tai alaspäin asianomaisen jäsenvaltion oikeuden asiaa koskevan kehityksen huomioon ottamiseksi. Lisäksi on palautettava mieleen, että toista kanneperustetta tarkasteltaessa on katsottu, että riidanalaisten päätösten antaminen oli 75 artiklan ja liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdan mukaista.

196 Toimen soveltaminen taannehtivasti oikeusvarmuuden periaatetta loukkaamatta edellyttää, että toimessa käytettyjen ilmaisujen tai sen tavoitteiden voidaan riittävän selvästi katsoa osoittavan, että toimen ei ole tarkoitettu sääntelevän ainoastaan tulevaisuutta (ks. vastaavasti tuomio 17.7.2014, Panasonic Italia ym., C-472/12, EU:C:2014:2082, 57 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

197 On totta, että riidanalaiset päätökset on annettu 11.4.2019 ja Florion osalta asiassa T-465/19 11.6.2019 ja että niillä on vaikutuksia ennen näitä päivämääriä eli 1.1.2019 alkaen. Nämä seikat eivät kuitenkaan yksinään riitä osoittamaan, että parlamentti olisi loukannut oikeusvarmuuden periaatetta soveltaessaan eläkkeiden uusia määriä kyseisestä päivästä lukien.

198 Se, että kantajien eläkkeiden määriä on muutettu 1.1.2019 alkaen, selittyy liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdan nojalla parlamentille asetetulla velvollisuudella soveltaa eläkkeisiin samoja ehtoja kuin asianomaisen jäsenvaltion oikeudessa on vahvistettu. Kyseisten eläkkeiden uusien laskentasääntöjen soveltamisen alkamisajankohdan määrittäminen kuuluu kiistatta näihin ”ehtoihin”.

199 Päätöksen nro 14/2018 1 §:n 1 momentista ilmenee nimenomaisesti, että ”eläkkeiden määrät – – lasketaan 1.1.2019 lukien tämän päätöksen mukaisten uusien ehtojen mukaisesti”.

200 Liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdan nojalla kantajilla ei näin ollen ollut enää 1.1.2019 lukien oikeutta vaatia eläkettään, sellaisena kuin se oli laskettu ennen kyseistä päivää. Sen sijaan 1.1.2019 alkaen ainoastaan eläkkeitä, joiden määrä oli mukautettu päätöksellä nro 14/2018 vahvistettujen sääntöjen mukaisesti, voitiin vaatia maksettavaksi ja maksaa.

201 Olisi toki ollut suotavampaa, että riidanalaiset päätökset olisi annettu ennen 1.1.2019 eikä sen jälkeen. Tällä seikalla ei kuitenkaan ole tässä tapauksessa merkitystä. Velvollisuus soveltaa tästä päivästä lukien uusia laskentasääntöjä kantajien eläkkeisiin ei perustu riidanalaisiin päätöksiin vaan liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohtaan. Riidanalaisilla päätöksillä toteutetaan siten ainoastaan liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdan suoraan edellyttämät toimenpiteet, joiden mukaan 1.1.2019 ja niiden antamispäivän eli 11.4.2019 ja 11.6.2019 välillä perusteettomasti maksetut summat on maksettava takaisin.

202 Näistä seikoista ilmenee, että kantajat eivät ole näyttäneet, että tässä tapauksessa olisi loukattu oikeusvarmuuden periaatetta. Liitteessä III olevien sääntöjen perusteella kantajien eläkkeiden uusien määrien oli määrä tulla voimaan 1.1.2019. Liitteessä III olevat säännöt on vahvistettu selvästi ennen 1.1.2019 eikä tämän päivän jälkeen. Kantajat eivät myöskään ole väittäneet eikä mikään asiakirja-aineistossa tue sitä, että parlamentti olisi soveltanut näitä uusia määriä ennen 1.1.2019 eli ennen päätöksessä nro 14/2018 tätä varten vahvistettua päivää. Kuten edellä 17 kohdassa todetaan, parlamentti oli tammikuussa 2019 ilmoittanut kantajille päätöksen nro 14/2018 mahdollisesta soveltamisesta heidän osaltaan. Kuten edellä 19 kohdassa todetaan, parlamentti oli myös helmikuussa 2019 vahvistanut kantajille, että tämä sama päätös oli automaattisesti sovellettavissa heidän tilanteeseensa. Tällä tavoin kantajat oli saatettu ajan tasalle heidän eläkkeidensä laskentaan sovellettavien sääntöjen muuttamisesta ennen riidanalaisten päätösten antamista.

203 Tätä johtopäätöstä ei voida kyseenalaistaa 18.10.2011 annetulla tuomiolla Purvis v. parlamentti (T-439/09, EU:T:2011:600), johon kantajat viittaavat. Tältä osin on todettava, että kyseisen asian kantaja ei vielä ollut saanut oikeutta eläkkeeseen. Kyseinen kantaja ei myöskään vedonnut eläkkeensä määrän alentamiseen vaan siihen, että hänen hakemuksensa lisäeläkkeen osan maksamisesta kertasuorituksensa oli hylätty. Siten 18.10.2011 annetun tuomion Purvis v. parlamentti (T-439/09, EU:T:2011:600) olosuhteilla ei ole yhteyttä käsiteltävien asioiden kantajien tilanteeseen. Siltä osin kuin nämä kantajat päättelevät lisäksi tästä tuomiosta, ettei heidän saavutettuja eläkeoikeuksiaan voida loukata, riittää, kun todetaan muun muassa edellä 191 kohdassa mainitulla tavalla, että parlamentti on kunnioittanut heidän saavutettuja eläkeoikeuksiaan ja että ainoastaan heidän eläkkeensä määrää on muutettu.

204 Ensimmäinen väite, joka koskee oikeusvarmuuden periaatteen loukkaamista, on näin ollen hylättävä.

2) Luottamuksensuojan periaatteen loukkaamista koskeva väite

205 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan oikeus vedota luottamuksensuojaan koskee jokaista yksityistä, joka on tilanteessa, josta ilmenee, että hänelle on unionin hallinnon vuoksi syntynyt perusteltuja odotuksia. Vakuutteluja, jotka voivat synnyttää tällaisia odotuksia, ovat täsmälliset, ehdottomat ja yhtäpitävät tiedot, jotka on saatu toimivaltaisista ja luotettavista lähteistä. Kukaan ei sitä vastoin voi vedota tämän periaatteen loukkaamiseen, jollei hallinto ole antanut hänelle täsmällisiä vakuutteluja. Annettujen vakuuttelujen on myös oltava sovellettavien oikeussääntöjen mukaisia (ks. vastaavasti tuomio 3.12.2019, Tšekin tasavalta v. parlamentti ja neuvosto, C-482/17, EU:C:2019:1035, 153 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

206 Edellä 189–191 kohdassa esitetyn kaltaisista syistä on heti alkuun hylättävä kantajien lainvastaisuusväite, jolla ne väittävät, että jos 75 artiklaa ja liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohtaa tulkittaisiin siten, että niissä annetaan parlamentille oikeus toteuttaa toimenpiteitä, joilla on taannehtiva vaikutus lopullisesti saavutettuihin eläkeoikeuksiin, tällainen tulkinta olisi luottamuksensuojan periaatteen vastainen.

207 Tämä lainvastaisuusväite perustuu virheelliseen olettamaan, jonka mukaan parlamentilla olisi oikeus muuttaa saavutettuja eläkeoikeuksia, vaikka näin ei ole. Ainoastaan kyseisten eläkkeiden määrän muuttaminen on sallittua 75 artiklan ja liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdan perusteella.

208 Kantajat eivät ole näyttäneet tai väittäneet, että parlamentti olisi antanut heille muita kuin 75 artiklaan ja liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohtaan sisältyviä vakuutteluja. On selvää, että näissä kahdessa artiklassa ei määrätä kantajien eläkkeiden määrän muuttumattomuudesta.

209 Tarkasteltaessa toista kanneperustetta muun muassa edellä 138–141 kohdassa on tuotu esille, että ainoa parlamentin kantajille antama täsmällinen ja ehdoton vakuuttelu koski sitä, että heille taataan eläke, jonka määrä ja ehdot ovat samat kuin sen jäsenvaltion, jonka edustajaksi heidät on valittu Euroopan parlamenttiin, kansallisen parlamentin alahuoneen – tässä tapauksessa edustajainhuoneen – jäsenen eläkkeen määrä ja ehdot.

210 Soveltaessaan tarkasti päätöksen nro 14/2018 sääntöjä riidanalaisten päätösten antamiseksi parlamentti ei siis ole poikennut vakuuttelusta, jonka se oli antanut kantajille näiden liittyessä liitteellä III käyttöön otettuun eläkejärjestelmään.

211 Toinen väite, joka koskee luottamuksensuojan periaatteen loukkaamista, on näin ollen hylättävä.

3) Omaisuudensuojan loukkaamista koskeva väite

212 Oikeuskäytännön mukaan perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohdassa vahvistettu omistusoikeus on unionin oikeuteen kuuluva perusoikeus, jonka noudattaminen on unionin säädösten laillisuuden edellytys. Lisäksi tämä määräys, jonka mukaan jokaisella on oikeus nauttia laillisesti hankkimastaan omaisuudesta, on oikeussääntö, jolla annetaan yksityisille oikeuksia (ks. vastaavasti tuomio 23.5.2019, Steinhoff ym. v. EKP, T-107/17, EU:T:2019:353, 96 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

213 On kuitenkin muistettava, että perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohdassa taattu omistusoikeus ei ole absoluuttinen ja että sen käyttöä voidaan rajoittaa unionin tavoittelemilla yleisen edun mukaisilla tavoitteilla. Kuten perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdasta ilmenee, omistusoikeuden käyttöä voidaan näin ollen rajoittaa, kunhan näistä rajoituksista säädetään laissa, ne vastaavat tosiasiallisesti yleisen edun mukaisia tavoitteita eikä niillä puututa näin suojattuun oikeuteen tavoitellun päämäärän kannalta suhteettomasti ja tavalla, jota ei voida hyväksyä ja jolla loukattaisiin tämän oikeuden keskeistä sisältöä (ks. vastaavasti tuomio 13.6.2017, Florescu ym., C-258/14, EU:C:2017:448, 51 ja 53 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

214 Omaisuudensuojaa koskevan perusoikeuden ulottuvuuden määrittämiseksi on perusoikeuskirjan 52 artiklan 3 kohdan nojalla otettava huomioon Euroopan ihmisoikeussopimuksen ensimmäisen lisäpöytäkirjan 1 artikla, jossa tunnustetaan tämä perusoikeus (ks. tuomio 13.6.2017, Florescu ym., C-258/14, EU:C:2017:448, 49 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

215 Tässä tapauksessa on syytä muistaa, että riidanalaisissa päätöksissä kantajien vanhuus- tai perhe-eläkkeisiin sovelletaan saman eläkkeen säännön mukaisesti uutta laskentatapaa, sellaisena kuin se on vahvistettu päätöksellä nro 14/2008. Päätöksen nro 14/2018 laillisuuden tutkiminen Italian oikeuden kannalta kuuluu Italian toimivaltaisille viranomaisille, kun taas unionin tuomioistuinten on tutkittava, onko parlamentti rikkonut perusoikeuskirjan määräyksiä soveltaessaan tämän päätöksen

sääntöjä riidanalaisissa päätöksissä (ks. edellä 62–65 ja 182 kohta). Erityisesti käsiteltävänä olevasta väitteestä, joka koskee perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohdassa taatun omistusoikeuden loukkaamista, on todettava, että kantajat eivät ole esittäneet yhtään konkreettista seikkaa, jonka mukaan tämä oikeus takaisi eri tasoisen tai vahvemman suojan kuin Italian oikeudessa varmistetut takeet. Unionin yleinen tuomioistuin toteaa, että päätöksen nro 14/2018 laillisuus on parhaillaan Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputatin tutkittavana ja että parlamentti ilmoitti istunnossa, että jatkossa se soveltaa saman eläkkeen säännön mukaisesti kaikkia päätöksen nro 14/2008 muutoksia, joita toimivaltaiset Italian viranomaiset tekevät kantajien eläkkeisiin.

216 Tässä tapauksessa on selvää, että parlamentti ei ole evännyt kantajilta osaa heidän eläkeoikeuksistaan vaan ainoastaan soveltanut asiassa sovellettavissa säännöissä määrättyä näiden eläkkeiden määrän alentamista. Lisäksi parlamentti on toimittanut vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen kirjalliseen kysymykseen taulukon, jossa täsmennetään kunkin kantajan osalta tämän alentamisen suuruus. Parlamentin toimittamien tietojen mukaan alentamisprosentit ovat kunkin kantajan henkilökohtaisen tilanteen mukaan 9 ja 65 prosentin välillä. Neljään kantajaan on sovellettu vähintään 50 prosentin alentamista, ja heidän eläkkeidensä uudet määrät ovat 1 569,14 euron ja 1 985,42 euron välillä. On syytä todeta, että näiden neljän kantajan eläkkeet liittyvät asianomaisen entisen parlamentin jäsenen viiden tai kymmenen vuoden pituisiin toimikausiin ja että uutta laskentatapaa sovelletaan suoritettujen eläkemaksujen perusteella päätöksen nro 14/2008 1 §:n 2 momentin mukaisesti. Kantajat eivät ole missään tapauksessa esittäneet yksityiskohtaisia ja yksilöllisiä argumentteja eläkkeen määrän alentamisen suuruudesta omassa erityistapauksessaan. He tyytyvät esittämään yleisluonteisempia argumentteja, joiden mukaan omaisuudensuoja estää tässä tapauksessa eläkkeiden määrän alentamiset niiden taannehtivuuden takia ja ylivoimaisen yleisen edun puuttumisen vuoksi. Lisäksi on muistutettava, että unionin toimen lainmukaisuuden arviointi perusoikeuksiin nähden ei voi perustua väitteisiin, jotka koskevat kyseisen toimen seurauksia tietyssä yksittäistapauksessa (ks. vastaavasti tuomio 8.9.2020, komissio ja neuvosto v. Carreras Sequeros ym., C-119/19 P ja C-216/19 P, EU:C:2020:676, 153 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

217 Tältä osin on syytä todeta lisäksi seuraavaa.

218 Oikeuskäytännössä on jo katsottu, että silloin kun sosiaalietuuden, kuten vanhuus- tai perhe-eläkkeen, maksaminen on lainsäädännön mukaan automaattista, synnyttää tämä varallisuusintressin, joka kuuluu sen edellytykset täyttävien henkilöiden osalta perusoikeuskirjan 17 artiklan soveltamisalaan (ks. vastaavasti tuomio 13.6.2017, Florescu ym., C-258/14, EU:C:2017:448, 50 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Kantajien eläkkeet kuuluvat siten perusoikeuskirjan 17 artiklan aineelliseen soveltamisalaan.

219 Vaikka riidanalaiset päätökset eivät merkitse sitä, että kantajilta yksinkertaisesti evättäisiin heidän eläkkeensä, niillä kuitenkin alennetaan näiden eläkkeiden määrää. Riidanalaisilla päätöksillä rajoitetaan siten kantajien omistusoikeutta (ks. vastaavasti Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 1.9.2015, Da Silva Carvalho Rico v. Portugali, CE:ECHR:2015:0901DEC001334114, 31–33 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Parlamentti on sitä paitsi istunnossa myöntänyt tällaisen rajoituksen olemassaolon.

220 On siis tarkistettava, kunnioitetaanko tällä rajoituksella kantajien omistusoikeuden keskeistä sisältöä, onko siitä säädetty laissa, vastaako se yleisen edun mukaista tavoitetta ja onko se tässä tarkoituksessa välttämätön.

221 Tältä osin sillä, että parlamentti ei ole suorittanut tätä tarkistusta, ei ole vaikutusta käsiteltävien asioiden kannalta. Tällainen tarkistus ei nimittäin ole pakottava menettelyvaatimus, jota parlamentin olisi ollut pakko noudattaa ennen riidanalaisten päätösten antamista. Merkitystä on ainoastaan sillä, että näiden päätösten konkreettisilla vaikutuksilla ei loukata kantajien omistusoikeuden keskeistä sisältöä.

222 Omistusoikeutta, sellaisena kuin se on taattu perusoikeuskirjan 17 artiklassa, ei voida tulkita niin, että se perustaisi oikeuden tietyn suuruiseen eläkkeeseen (ks. vastaavasti tuomio 13.6.2017, Florescu ym., C-258/14, EU:C:2017:448, 50 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

223 Kantajien omistusoikeutta rajoitetaan tässä tapauksessa lailla.

224 Riidanalaiset päätökset perustuvat 75 artiklaan ja liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohtaan. Edellä 195 kohdassa on tuotu tältä osin esille, että liitteen III sääntöjä ei ole muutettu jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulon jälkeen. Lisäksi liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdassa edellytetään, että eläkkeiden määrää mukautetaan ylös- tai alaspäin asianomaisen jäsenvaltion asiaa koskevan sääntelykehityksen huomioon ottamiseksi. Näin ollen riidanalaisilla päätöksillä, joilla on mukautettu kantajien eläkkeiden määrää, ei ole muutettu eläkeoikeuden sisältöä, sellaisena kuin se on määritelty unionin oikeudessa.

225 Unionin yleinen tuomioistuin toteaa, että näiden eläkkeiden uudet laskentasäännöt on vahvistettu riittävän selkeästi ja täsmällisesti päätöksen nro 14/2018 määräyksissä, mitä kantajat eivät ole kiistäneet. Lisäksi se kantajien esille tuoma seikka, että päätöstä ei ole annettu Italian oikeudessa tarkoitetun ”lain” muodossa, on täysin vailla vaikutusta. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan käsite ”laki” on ymmärrettävä aineellisessa eikä muodollisessa merkityksessä. Tämän vuoksi se käsittää kaiken kirjoitetun oikeuden, myös lakia alemmantasoiset tekstit, sekä sen tulkinnasta annetun oikeuskäytännön (ks. Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 18.1.2018, Fédération nationale des associations et syndicats de sportifs (FNASS) ym. v. Ranska, CE:ECHR:2018:0118JUD004815111, 160 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

226 Parlamentti väittää, että perustelu kantajien omistusoikeuden rajoittamiselle ilmenee päätöksestä nro 14/2018, sillä nimenomaan edustajainhuoneen puhemiehistö on päättänyt mukauttaa edustajainhuoneen jäsenille maksettavien eläkkeiden laskentatapaa. Tarkemmin ottaen päätös nro 14/2018 on perusteltu tavoitteella mukauttaa kaikille parlamentin jäsenille maksettavien eläkkeiden määrä eläkemaksuihin perustuvaan laskentatapaan. Parlamentin mukaan Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että valtioilla on laaja harkintavalta erityisesti julkisten varojen säästämistä koskevan politiikan toteuttamisessa tai vakavan talouskriisin edellyttämiä säästötoimenpiteitä koskevien lakien antamisessa.

227 Unionin yleinen tuomioistuin tuo tältä osin esille, että kun otetaan huomioon liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohta, riidanalaisten päätösten antaminen riippuu välttämättä toimivaltaisten Italian viranomaisten tekemistä valinnoista. Asetetun yleisen edun mukaisen tavoitteen arvioinnissa ei voida jättää huomiotta sitä, missä tarkoituksessa päätös nro 14/2018 on annettu.

228 Tältä osin on syytä todeta, että parlamentin esille tuoma tavoite mainitaan nimenomaisesti päätöksen nro 14/2018 johdanto-osassa. Siinä täsmennetään, että tällä päätöksellä on tarkoitus ”ottaa käyttöön uusi eläkemaksuihin perustuva laskentatapa elinikäisten eläkkeiden ja pro rata -eläke-etuuksiin kohdistuvan elinikäisen eläkkeen osuuden sekä perhe-eläke-etuuksien määrien osalta, kun niitä koskevat oikeudet on saatu 31.12.2011 voimassa olleen säännöstön perusteella”, ja että ”voimassa olevan etuuden uusi laskentatapa [ei voi] johtaa nykyisin maksettavaa määrää suurempaan määrään”.

229 Lisäksi kantajat itse myöntävät kannekirjelmissään, että ”kansallisella tasolla päätöksen nro 14/2018 soveltaminen liittyy yleisempiin toimenpiteisiin, ja sillä pyritään pienentämään [Italian] valtion menoja”. Tämä toteamus vahvistetaan yhdessä unionin yleisen tuomioistuimen kirjallisiin kysymyksiin annetuista vastauksista. Kantajat toteavat siinä, että ”päätöksellä nro 14/2018 toteutetun alentamisen tarkoituksena on saada aikaan säästöjä [Italian] valtiontaloudessa”.

230 Näistä seikoista voidaan päätellä, että päätöksen nro 14/2018 tavoitteena on järkeistää julkisia menoja budjettikurin yhteydessä. Unionin tuomioistuimet ovat jo katsoneet tällaisen tavoitteen yleisen edun mukaiseksi tavoitteeksi, jolla voidaan oikeuttaa perusoikeuksien loukkaaminen (ks. vastaavasti tuomio

13.6.2017, Florescu ym., C-258/14, EU:C:2017:448, 56 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; ks. vastaavasti ja analogisesti myös tuomio 14.12.2018, FV v. neuvosto, T-750/16, EU:T:2018:972, 108 kohta).

231 Tämä oikeutettu tavoite on hyväksyttävä myös riidanalaisten päätösten osalta, sillä niiden antamisella ei ole minkäänlaista itsenäistä tarkoitusta, vaan päinvastoin, kuten edellä 227 kohdassa täsmennetään, se riippuu toimivaltaisten Italian viranomaisten tekemistä valinnoista. Lisäksi riidanalaisilla päätöksillä pyritään samaan aikaan oikeutettuun tavoitteeseen, joka todetaan nimenomaisesti liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdassa, myöntää kantajille eläkkeet, joiden määrä ja ehdot ovat samat kuin edustajainhuoneen jäsenten saaman eläkkeen määrä ja ehdot.

232 Päätöksen nro 14/2018 ja siten riidanalaisten päätösten tarpeellisuutta tarkasteltaessa on huomattava unionin tuomioistuimen jo todenneen, että jäsenvaltioilla on, kun ne tekevät päätöksiä tällaisessa useita vuosia jatkuneessa erityisessä taloudellisessa tilanteessa, laaja harkintavalta ja että ne pystyvät parhaiten määrittelemään toimenpiteet, joilla tavoiteltu päämäärä kyetään saavuttamaan (ks. vastaavasti tuomio 13.6.2017, Florescu ym., C-258/14, EU:C:2017:448, 57 kohta). Myös Euroopan ihmisoikeustuomioistuin on jo katsonut, että päätös antaa sosiaalietuuksia koskevaa lainsäädäntöä edellyttää tavallisesti poliittisten, taloudellisten ja sosiaalisten kysymysten tarkastelua. Tästä seuraa, että valtioille on jätetty laaja harkintavalta erityisesti julkisten varojen säästämistä koskevan politiikan toteuttamiseksi tai vakavan talouskriisin edellyttämiä säästötoimenpiteitä koskevien lakien antamiseksi (ks. vastaavasti Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 10.7.2018, Achille Claudio Aielli ym. v. Italia ja Giovanni Arboit ym. v. Italia, CE:ECHR:2018:0710DEC002716618, 26 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

233 Kantajat eivät ole näyttäneet, että päätöksellä nro 14/2018 vahvistetut säännöt eivät olleet tarpeellisia asetettujen tavoitteiden, sellaisina kuin ne on kuvattu edellä 230 ja 231 kohdassa, saavuttamiseksi. Kantajat eivät myöskään ole vedonneet muihin vähemmän rajoittaviin toimenpiteisiin, joilla kyseiset tavoitteet olisi voitu saavuttaa.

234 Oikeudellisen yksikön lausunnon 13 ja 16 kohdasta ilmenee, että päätökseen nro 14/2018 sisältyy useita määräyksiä, joilla taataan sen oikeasuhteisuus, erityisesti tämän päätöksen 1 §:n 6 ja 7 momentti. Vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen kirjalliseen kysymykseen parlamentti on toimittanut taulukon, josta ilmenee sen soveltaneen päätöksen nro 14/2018 1 §:n 6 momenttia 12 kantajan eduksi. Kyseisten sääntöjen mukaisesti heidän eläkkeensä uusi määrä, sellaisena kuin se oli uudelleen laskettuna, on noussut puolella. Lisäksi istunnossa parlamentti väitti kantajien sitä kiistämättä, ettei yksikään heistä ollut vaatinut päätöksen nro 14/2018 1 §:n 7 momentin sääntöjen soveltamista. Näiden sääntöjen perusteella voidaan nostaa niiden henkilöiden eläkkeen määrää, jotka eivät saa sosiaaliavun vuotuisen määrän ylittäviä muita vuosituloja, joilla on välttämätöntä hoitoa edellyttävä vakava sairaus tai joilla on terveysongelmia, jotka johtavat täydelliseen työkyvyttömyyteen.

235 Unionin yleinen tuomioistuin ei toki pidä poissuljettuna, että riidanalaisista päätöksistä kantajille aiheutuneet seuraukset voivat olla vakavia. Tämä vakavuus itsessään ei kuitenkaan anna aihetta päätellä, että riidanalaisista päätöksistä aiheutuisi tavoiteltuihin päämääriin nähden suhteetonta haittaa, kun otetaan huomioon erityisesti kyseisten eläkkeiden määrän alentamisten laajuus, eläkkeiden absoluuttiset uudet määrät arvioituina suhteessa asianomaisen entisen Euroopan parlamentin jäsenen toimikauden kestoon ja se, että uudessa laskentatavassa otetaan huomioon tämän suorittamat eläkemaksut. Yhtäkään kantajien kirjelmissään luettelemista seurauksista ei ole perusteltu tai näytetty toteen. Konkreettisten todisteiden puuttuessa ei siis voida todeta, että kuhunkin kantajaan kohdistuisi asetettuihin tavoitteisiin nähden kohtuuton rasitus. Unionin toimen lainmukaisuuden arviointi perusoikeuksiin nähden ei missään tapauksessa voi perustua väitteisiin, jotka koskevat kyseisen toimen seurauksia tietyssä yksittäistapauksessa (ks. vastaavasti tuomio 8.9.2020, komissio ja neuvosto v. Carreras Sequeros ym., C-119/19 P ja C-216/19 P, EU:C:2020:676, 153 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

236 Kolmas väite, joka koskee omaisuudensuojan loukkaamista, on siis hylättävä ja näin ollen neljännen kanneperusteen ensimmäinen osa on hylättävä kokonaisuudessaan.

b) Neljännen kanneperusteen toinen osa, joka koskee suhteellisuusperiaatteen loukkaamista

237 Kantajat väittävät toisen osan yhteydessä, että riidanalaisilla päätöksillä puututaan suhteettomalla tavalla heidän omistusoikeuteensa, sellaisena kuin se on taattu perusoikeuskirjan 17 artiklassa. Kuhunkin kantajan kohdistuu perusteettomasti kohtuuton rasitus, jolle ei ole oikeuttamisperustetta.

238 Parlamentti vaatii, että neljännen kanneperusteen toinen osa hylätään perusteettomana.

239 Siltä osin kuin kantajat tyytyvät toistamaan, että riidanalaisilla päätöksillä puututaan suhteettomasti ja perusteettomasti heidän omistusoikeuteensa, neljännen kanneperusteen toinen osa on hylättävä samoista syistä kuin edellä 222–235 kohdassa on esitetty.

c) Neljännen kanneperusteen kolmas osa, joka koskee yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista

240 Kantajat väittävät kolmannen osan yhteydessä, että riidanalaisilla päätöksillä loukataan yhdenvertaisen kohtelun periaatetta. Niissä kohdellaan samalla tavoin liitteen III soveltamisalaan kuuluvia entisiä Euroopan parlamentin jäseniä ja päätöksessä nro 14/2018 suoraan tarkoitettuja Italian parlamentin jäseniä. Näiden kahden jäsenten ryhmän välillä on kuitenkin merkittäviä eroja. Kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä III käyttöön otettu järjestelmä on vapaaehtoiseen liittymiseen perustuva eläkejärjestelmä, kun taas kyseessä olevien Italian parlamentin jäsenten liittyminen kansalliseen eläkejärjestelmään on automaattista. Päätöksellä nro 14/2018 on tarkoitus pienentää Italian tasavallan menoja, kun taas kantajien eläkkeet saavat tarvittavan rahoituksen Euroopan parlamentin talousarviosta.

241 Riidanalaisissa päätöksissä kohdellaan myös eri tavalla Italiassa valittuja entisiä Euroopan parlamentin jäseniä ja Ranskassa tai Luxemburgissa valittuja entisiä Euroopan parlamentin jäseniä, jotka kuitenkin kaikki kuuluvat saman liitteen III soveltamisalaan.

242 Vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen kirjalliseen kysymykseen kantajat ovat esittäneet 75 artiklaan ja liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohtaan kohdistuvan lainvastaisuusväitteen. Kantajat väittävät, että jos kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen katsottaisiin antavan parlamentille oikeuden kyseenalaistaa lopullisesti saavutetut eläkeoikeudet, tästä seuraisi erilaisten tapausten keinotekoisesti samanlainen kohtelu.

243 Parlamentti vaatii, että neljännen kanneperusteen kolmas osa hylätään perusteettomana.

244 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yhdenvertaisen kohtelun periaate edellyttää, että toisiinsa rinnastettavia tapauksia ei kohdella eri tavalla eikä erilaisia tapauksia kohdella samalla tavalla, ellei tällaista kohtelua voida objektiivisesti perustella (ks. tuomio 26.11.2013, Kendrion v. komissio, C-50/12 P, EU:C:2013:771, 62 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

245 On todettava, että kantajat kritisoivat parlamenttia lähinnä siitä, että se on rinnastanut heidät edustajainhuoneen jäseniin, vaikka heidän tapauksensa ovat erilaisia. Lisäksi parlamentin väitetään loukanneen yhdenvertaisen kohtelun periaatetta myös siinä, että se on kohdellut kantajia eri tavalla kuin entisiä Euroopan parlamentin jäseniä, jotka kuitenkin kuuluvat samaan oikeudelliseen järjestelmään eli liitteen III soveltamisalaan.

246 Nämä kannekirjelmissä riidanalaisiin päätöksiin kohdistetut väitteet eivät kuitenkaan perustu näihin päätöksiin vaan 75 artiklassa ja liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdassa vahvistettuihin sääntöihin. Kantajien argumentteja on siis arvioitava yksinomaan suhteessa näihin kahteen artiklaan, joista he sitä paitsi ovat esittäneet lainvastaisuusväitteen.

247 Kantajat esittävät lainvastaisuusväitteellään, että jos kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen katsottaisiin antavan parlamentille oikeuden kyseenalaistaa heidän lopullisesti saavutetut eläkeoikeutensa, 75 artiklalla ja liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdalla loukattaisiin yhdenvertaisen kohtelun periaatetta.

248 Lainvastaisuusväite on tältä osin hylättävä edellä 189–191 kohdassa esitetyn kaltaisista syistä. Tämä lainvastaisuusväite perustuu virheelliseen olettamaan, jonka mukaan parlamentilla olisi oikeus muuttaa saavutettuja eläkeoikeuksia, vaikka näin ei ole. Ainoastaan kyseisten eläkkeiden määrän muuttaminen on sallittua 75 artiklan ja liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdan perusteella.

249 Yhdellään kantajien esittämistä argumenteista ei voida osoittaa 75 artiklan tai liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdan lainvastaisuutta.

250 Kantajat väittävät, että parlamentti ei ole kohdellut heitä samalla tavalla kuin Ranskassa tai Luxemburgissa valittuja entisiä Euroopan parlamentin jäseniä, jotka ovat niin ikään päättäneet liittyä liitteen III mukaiseen eläkejärjestelmään. Kantajia on näin ollen kohdeltu eri tavalla, vaikka he ovat samassa tilanteessa kuin nämä muut entiset jäsenet, sillä he ovat kaikki hoitaneet samoja tehtäviä saman ajanjakson ajan.

251 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan eri tapauksille ominaiset seikat ja siis tapauksien rinnastettavuus on muun muassa määritettävä ja niitä on arvioitava unionin sen toimen kohteen ja päämäärän valossa, jolla kyseinen erottelu otetaan käyttöön (ks. tuomio 16.12.2008, Arcelor Atlantique ja Lorraine ym., C-127/07, EU:C:2008:728, 26 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

252 Tältä osin on selvää, että liitteen III mukainen eläkejärjestelmä on suunniteltu muun muassa Italiassa valittujen entisten Euroopan parlamentin jäsenten ja edustajainhuoneen jäsenten samanlaisen kohtelun takaamiseksi. Tämä tavoite todetaan nimenomaisesti liitteessä III olevan 1 artiklan 2 kohdassa ja 2 artiklan 1 kohdassa. Samanlainen kohtelu on siten liitteellä III käyttöön otetun järjestelmän keskeinen piirre. Kuten edellä 209 kohdassa todetaan, tämä samanlaisuus oli lisäksi ainoa parlamentin kantajille antama täsmällinen ja ehdoton vakuuttelu, kun he liittyivät liitteen III mukaiseen eläkejärjestelmään.

253 Liitteen III päämääränä ja tarkoituksena on siten tässä tapauksessa taata Italiassa valittujen entisten Euroopan parlamentin jäsenten ja edustajainhuoneen jäsenten samanlainen kohtelu.

254 Kantajat eivät näin ollen ole samassa tilanteessa kuin Ranskassa tai Luxemburgissa valitut entiset Euroopan parlamentin jäsenet, jotka ovat niin ikään päättäneet liittyä tähän eläkejärjestelmään. Näissä kahdessa jäsenvaltiossa valittujen entisten Euroopan parlamentin jäsenten eläkkeitä ei nimittäin voida säännellä Italian oikeudessa vahvistetuilla säännöillä, vaan niitä säännellään niihin erityisesti sovellettavilla muilla kansallisilla säännöillä.

255 Kantajat väittävät myös, että parlamentti on kohdellut heitä samalla tavalla kuin edustajainhuoneen entisiä jäseniä, vaikka heidän tilanteensa eroavat kolmen seikan osalta. Ensinnäkin liittyminen liitteellä III käyttöön otettuun eläkejärjestelmään on vapaaehtoista, kun taas Italian eläkejärjestelmään liittyminen on automaattista edustajainhuoneen jäsenten osalta. Lisäksi päätöksen nro 14/2018 tavoitteena on pienentää Italian tasavallan menoja, kun taas tällaista tavoitetta ei voida soveltaa kantajiin. Tästä seuraa vielä tehokasta oikeussuojaa koskeva ongelma, koska Italiassa valittu entinen

Euroopan parlamentin jäsen, joka ei ole ollut myös edustajainhuoneen jäsen, ei voi vedota Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputatissa päätöksen nro 14/2018 lainvastaisuuteen ja sen ulottamiseen entisiin Euroopan parlamentin jäseniin.

256 Kun otetaan huomioon liitteen III tarkoitus ja päämäärä, sellaisina kuin ne on kuvattu edellä 252 ja 253 kohdassa, kantajien argumenteilla ei ole vaikutusta 75 artiklan ja liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdan pätevyyteen yhdenvertaisen kohtelun periaatteen kannalta.

257 Edellä 244 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaan yhdenvertaisen kohtelun periaate ei edellytä, että tilanteet ovat täysin samanlaisia, jotta niitä voitaisiin kohdella samalla tavalla. Näiltä tilanteilta vaaditaan ainoastaan rinnastettavuutta. Yhdenkään kantajien esittämistä kolmesta argumentista perusteella ei voida katsoa, että heidän tilanteensa olisi perustavanlaatuisesti erilainen kuin edustajainhuoneen entisten jäsenten tilanne.

258 Unionin yleinen tuomioistuin toteaa vielä ylimääräisenä huomautuksena, että kantajien kanta estää viime kädessä kaiken samanlaisen kohtelun kantajien ja edustajainhuoneen jäsenten välillä. Tämän kannan hyväksyminen veisi liitteeltä III sen tehokkaan vaikutuksen, kun tämän eläkejärjestelmän keskeinen sisältö kyseenalaistettaisiin. Paradoksaalisesti se johtaisi siihen, että kantajien eläkkeitä ei voitaisi enää laskea ja maksaa, sillä kyseisten eläkkeiden määrä ja myöntämisedellytykset riippuvat nimenomaan Italian oikeudessa säädetyistä säännöistä.

259 Siltä osin kuin joidenkin kantajista on mahdotonta riitauttaa päätöksen nro 14/2018 laillisuus Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputatissa, unionin yleinen tuomioistuin toteaa, että tämä menettelyllinen este ei perustu unionin oikeuteen vaan liittyy Italian oikeuteen. Unionin yleisellä tuomioistuimella ei missään tapauksessa ole toimivaltaa SEUT 263 artiklan perusteella nostetun kanteen yhteydessä arvioida suoraan Italian oikeuden yhteensopivuutta perusoikeuksien ja muun muassa tehokasta oikeussuojaa koskevan oikeuden kannalta.

260 Tämän vuoksi neljännen kanneperusteen kolmas osa ja neljäs kanneperuste kokonaisuudessaan ja näin ollen kanteet kokonaisuudessaan on hylättävä ilman, että ensimmäisen vaatimuksen asiassa T-465/19 ja toisen vaatimuksen tutkittavaksi ottamisesta olisi tarpeen lausua (ks. vastaavasti tuomio 26.2.2002, neuvosto v. Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, 52 kohta).

Oikeudenkäyntikulut

261 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantajat ovat hävinneet asian, he vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan ja heidät on velvoitettava korvaamaan parlamentin oikeudenkäyntikulut sen vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kahdeksas jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne asiassa T-453/19, Panusa vastaan parlamentti, jätetään tutkimatta.

2) Muut kanteet hylätään.

3) Maria Teresa Coppo Gavazzi ja muut kantajat, joiden nimet luetellaan liitteessä, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja heidät velvoitetaan korvaamaan Euroopan parlamentin oikeudenkäyntikulut.

Svenningsen Barents Mac Eochaidh

Pynnä Laitenberger

Julistettiin Luxemburgissa 15 päivänä lokakuuta 2020.

Allekirjoitukset